

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Geheimen van Parijs

Nr 2086

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 2, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Geheimen van Parijs

HOOFDSTUK I

DE BEROVING IN DE RUE BEAUMARCHAIS

Brissac, de maître d'hotel van Mar-
kies Piotr Miloska, ging met een ruk
overeind in zijn bed zitten, keek verbijs-
terd in het rond, zag vaag de omtrekken
van het raam in de dichte duisternis,
stak tastend de hand uit naar de scha-
kelaar van het nachtlampje en knipte
het aan.

Hij moest even met zijn ronde ogen
knipperen en daar hij volkomen kaal
was, met uitzondering van een paar
grappige krulletjes boven de oren, zo
geleek hij op dat ogenblik merkwaardig
veel op een boze kerkuil.

Toen hij wat aan het licht gewend
was, keek hij op zijn werkklokje.

Dit wees het tweede uur in de nacht aan.

Toen luisterde hij opnieuw en dat gaf hem een nieuwe schok, naar het scheen, want hij vloog zijn bed uit en schoot haastig een pantalon en een paar pantoffels aan.

Hij liet het licht branden en snelde, zo vlug hij kon, de trappen af, toestuivend op het verschrikkelijk misbaar, dat hij eerst niet kon localiseren, maar dat afkomstig moest zijn uit een der kleinere vertrekken van het prachtige huis, hetwelk markies Miloska placht te gebruiken, indien hij nog laat op de avond bezoek kreeg van deze of gene dame, die zeer bizonder met hem bevriend was.

De deur van die kamer stond aan, er brandde volop licht, en de zeer ontstelde Brissac had dus niets anders te doen dan die deur verder open te stoten en binnen te treden.

Hij bleef aanvankelijk stokstijf van verbazing en schrik staan en daar was dan ook wel reden toe.

Ongeveer in het midden van het vertrek, op het gedeelte van de vloer, dat niet met een kleed was bedekt, stond een zeer zware, antieke stoel. En op die stoel vastgebonden, zat markies Miloska, met zijn voeten stampend, al wat hij kon op de parketvloer, en zich zodanig wringend, dat het zware meubel, met twee poten tegelijk, dreunend op de vloer neerbonsde.

Hij had als prop een van zijn eigen servetten in de mond en een tweede lag op de keurig gedekte tafel, dicht bij een der twee ramen, beschenen door het licht van een bronzen schemerlamp.

De markies was bijna blauw in zijn gezicht, nog meer van woede dan van benauwdheid en hij deed op dit ogenblik alle pogingen, na zijn enkels, ook zijn armen van de touwen, die ze samenbond, te bevrijden.

Hij hield met dit gespartel op, zodra hij zijn bedlende zag, die nu eindelijk zijn schrik te boven kwam, op zijn

meester toesnelde en hem met trillende vingers de doek uit de mond trok.

Markies Miloska kon aanvankelijk geen geluid uitbrengen, want zijn keel was geheel droog en moest een ogenblikje zwijgend toezien, hoe Brissac zich afmatte in zijn pogingen, de door een vakman gelegde knopen van het touw te ontwarren, totdat hij in staat was om op schorre toon uit te roepen :

— Politie ! Haal onmiddellijk de politie, Brissac !

— Mijn hemel, wat is er gebeurd, monsieur ? vroeg Brissac, verbijsterd en sidderend van opwinding. Hebben ze u gebonden ?

— Neen, dat heb ik zelf gedaan, voor de grap ! brulde Miloska. Doe niet zulke idiote vragen, man, maar volg mijn bevelen op ! Tenminste, als ze de telefoondraden niet hebben doorgesneden, want daar lees je tegenwoordig ook al van. Ik zal zelf naar de brandkast gaan kijken. Is de vrouw er nog ? Laat het caronje arresteren.

— Welke vrouw, monsieur ? vroeg Brissac, en nu geleek hij weer sprekend op een uil, bij het wijdoensperren van zijn ronde, lichtgrijze ogen.

— Ze moet nog in de buurt zijn ! Ze kan nog onmogelijk ver weg zijn !

Op dat ogenblik klonk er uit de aangrenzende kamer enig gerucht, waarop Miloska naar de brede vleugeldeuren rende, ze openwierp en met een kreet van verbazing bleef stilstaan.

Op de brede divan lag een zeer mooie, in een fraai avondtoilet geklede vrouw, ook al met een prop in de mond, en op afdoende wijze gebonden.

— Maar dat is Madame Hortense de Saintlis ! riep Brissac, die zijn meester gevolgd was.

— Natuurlijk, domkop ! Wie zou het anders zijn ? Zij heeft mij gisteravond vergezeld ; steekt daar soms iets bijzonders in ?

Brissac wachtte er zich wel voor, antwoord op deze vraag te geven. Inderdaad was het volstrekt niets bijzonders,

dat de schatrijke Poolse markies, die hij nu sedert een jaar of acht diende, dat wil zeggen, zolang deze in Parijs woonde, een zijner schone vriendinnen op een souper nodigde, in zijn eigen fraai huis aan de Rue de Beaumarchais, zonder het nodig te achten, zijn maître d'hôtel, zijn kamerbediende of zijn huisknecht te wekken.

Alles was steeds zo ingericht, dat de markies met geringe moeite zelf een koud, smakelijk souper kon aanrichten.

Brissac kende Hortense de Saintlis overigens zeer goed, tenminste van gezicht. Zij was een beroemde revuester geweest in haar tijd, dat wil zeggen, nog geen twee jaar geleden, totdat zij eensklaps haar vlucht had genomen, na kennismaking met een zeer machtig en rijk heer uit een der Balkanlanden, die haar als het ware beroemd had gemaakt. Zij bezat zeer veel rijke vrienden, maar toch was zij de bohème gebleven van vroeger en men fluisterde zelfs van haar, dat zij een gevaarlijk schepsel was en connecties onderhield met duistere elementen in de onderwereld van Parijs.

En terwijl Brissac dit stond te overdenken, snelde Miloska op de vrouw toe, rukte haar tamelijk onzacht de prop uit de mond en bulderde, zonder de touwen aan te raken, die haar bonden:

— Het was dus een hinderlaag, canaille! Je hebt de deur voor je twee medeplichtigen geopend, die mij beroofd hebben!

— En mij dan? Hebben ze mij soms niet leeggeplunderd? riep de vrouw, op een toon vol wrok. Maak die touwen dadelijk los, ze snijden in mijn huid!

— Om je te laten weglopen? Ik denk er niet aan! zei de Poolse edelman wraakzuchtig.

— Maar zie je dan niet eens, dat ik al mijn juwelen mis? gilte Hortense op de rand van een flauwte. Alles hebben ze mij afgestolen, tot mijn ringen toe! Voor een waarde van meer dan driehonderd duizend francs!

Een kort oogenblik scheen Miloska te twifelen. Toen liet hij een kort lachje horen en zei:

— De comédie is goed op touw gezet, maar mij vang je er niet mee! Wie zou je kunnen beletten, morgen je zogenaamde gestolen juwelen weer van de dieven in ontvangst te gaan nemen?

De vrouw zweeg, wierp de man tegenover haar, een blik vol minachting en haat toe, haalde de schouders op en wendde toen haar gelaat naar de muur.

Miloska echter keerde zich naar zijn bediende om en snauwde hem toe:

— Denk je daar nog lang te blijven staan, Brissac? Ik heb je gezegd, dat je de politie zoudt opbellen! Er is al een kostbaar half uur verstreken, nadat ik gebonden ben! Wacht een oogenblikje, misschien snappen wij hen nog bij de brandkast...

Plotseling hield hij midden in de zin op, stak snel zijn hand in zijn zak, haalde ze er langzaam weer uit en besloot op hese toon:

— Dat is waar ook, dat had ik vergeten, die twee schurken hebben mij mijn sleutels eenvoudig uit mijn zak genomen! Ze behoeften de brandkast alleen maar te ontsluiten, en er uit te nemen wat er in lag! Misschien, de combinatie, ga mee, Brissac!

Markies Miloska snelde het vertrek uit, door Brissac op enige afstand gevolgd, voorzag zich in de kleine bibliotheek van een revolver, die daar in de tafellade lag en ijde al weer verder, naar zijn werkvertrek, dat één verdieping hoger was gelegen. Hij rukte de deur wijd open en keek in een stikdonker vertrek, waar alle gordijnen zorgvuldig voor de vensters waren dichtgetrokken.

Hij knipte het elektrische licht aan, slaakte een kreet van woede, want de brandkast stond open en in het slot stak nog de sleutel, los gemaakt van de bos, die op de grond lag.

— Dat is op de tast gedaan, monsieur, riep Brissac uit. Ik heb mij laten ver-

tellen, dat er inbrekers zijn, maar niet veel, met zulke fijne en zachte vinger-toppen, dat zij in staat zijn om een in-gewikkelde combinatie...

— Leuter niet over je combinatie, maar telefoneer de politie! Ik zal intus-sen de schade opnemen.

— Denk om de vingerafdrukken, mon-sieur, waarschuwde Brissac hem, de telefoon ter hand nemend.

— Welke vingerafdrukken, ezel?

— Wel, die van de inbrekers! ant-woordde Brissac beledigd. Die moeten ongeschonden blijven voor het onder-zoek.

Eindelijk stelde hij zich dan toch in verbinding met het dichtsbijzijnde poli-tiebureau, terwijl Miloska, grommend als een woedende beer, de weinige pa-pieren uit zijn brandkast haalde, die zich daar nog bevonden.

— Alles wat er van waarde in de kast lag is verdwenen! Tweeduizend dol-lars, achthonderd pond sterling, meer dan tachtigduizend francs, wat effecten, mijn diamanten ringen en nog andere kostbare sieraden! Nu, deze avond zal mij heugen!

Miloska wierp de brandkast nog een wraakgierige blik toe, alsof dat wezen-loze stale meubel aansprakelijk was voor het geleden verlies en ging toen langzaam de kamer uit, daalde de trap weer af, ging de bibliotheek binnen en wachtte daar, wat kalmer, de komst van de politie af.

Een kwartier later ongeveer werd er gescheld; hij hoorde Brissac de voor-deur openen en enige tellen later traden een commissaris van politie en een in-specteur het vertrek binnen, terwijl een agent zich bescheiden in de gang terug-trok, klaar om in te grijpen, als het nodig mocht zijn.

De commissaris, die natuurlijk een man als Miloska, die er een renstal op nahield en zeer veel geld uitgaf, wel kende, al was het dan maar van naam, boog en zei:

— Ik ben commissaris Colincourt, van deze wijk en dit is inspecteur Dumoulin. Uw bediende zei, dat zoeven een over-val heeft plaats gehad en dat de vrouw, die u hier heeft gebracht, zich nog in huis bevindt. U verdenkt haar van me-deplichtigheid?

— Ik verdenk haar niet alleen, ik ben er vast van overtuigd, dat zij behulp-zaam is geweest mij te beroven! Zij moet de huissleutel in handen hebben weten te spelen van de twee bandieten, die mijn brandkast hebben leeggegap, want ik mis die sleutel en ik herinner mij nu heel goed, dat zij mij tijdens het souper verlaten heeft! Waarschijnlijk heeft ze mij toen de huissleutel weten te ontfutselen, die ik altijd los in mijn zak draag!

— Waar is die vrouw nu? Hebt u haar ergens opgesloten?

— De kerels hebben haar gebonden en voor de leus van haar juwelen beroofd!

— Hoe heet de vrouw? vroeg de commissaris, de Pool strak aanzien-de.

— Ik ken haar alleen onder haar to-neelnaam, Hortense de Saintlis!

— Ah, is die het? riep de commissaris uit, zijn ruige wenkbrauwen hoog op-trekkend. Dan zou uw opvatting wel eens juist kunnen zijn. Vertelt u mij in het kort even, voor wij haar opzoeken, wat er gebeurd is.

— Dat is in enkele woorden te herha-len, mijnheer de commissaris. Gister-avond bezocht ik de zesdaagse wiel-erwedstrijd in het Velodrome d'Hiver. Ik ontmoette daar Hortense, die vrouw wil ik zeggen! Ik had veertien dagen tevo-ren kennis met haar gemaakt op een groot liefdadigheidsbal en ik nodigde haar uit met mij hier in mijn huis te souperen. Ik weet zeker, dat zij bij die gelegenheid de tafel tot tweemaal toe heeft verlaten. Ik weet beslist, dat ik volkomen nuchter was. Even nadat zij voor de tweede maal was weggegaan, door een tussendeur, die naar een wei-nig gebruikte voorkamer voert, hoorde ik plotseling haar stem nogal luid, en

ik stond natuurlijk dadelijk op, om te gaan zien wat er aan schortte. In de kamer trof ik twee kerels aan, met zwarte kappen over hun hoofd en terwijl een hunner bij Hortense achterbleef, dwong de tweede mij met zijn revolver in de vuist de eetkamer weer binnen te gaan, bond mij op een der zwaarste stoelen vast, stopte mij een prop in de mond en ontnam mij mijn sleutelbos. Maar eerst zei die man, dat ik mijn verdiende loon kreeg, dat de vrouw, die ik had uitgenodigd, een dievegge was en dat zij het was, die hen had binnengelaten! De rest zult u zich wel kunnen voorstellen. Om hun medeplichtige vrij te pleiten, hebben zij haar naderhand gebonden.

De commissaris van politie keek Miloska met een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat aan en zei toen:

— U moet mij de opmerking ten goede houden, markies, het schijnt u geheel te ontgaan, hoe onlogisch uw gedachten-gang is! Gij verzekert eerst dat een der inbrekers de vrouw beschuldigde en zei, dat zij hen geholpen had en dan zou hij haar niettemin toch binden, om aan haar onschuld te doen geloven?

— Dan deed hij het niet dààrom, dan deed hij het om haar in handen van de politie te doen vallen!

— Een medeplichtige? Waarom? Waarom betichtte hij haar zo plotseling, nadat zij hen een grote dienst had bewezen?

Miloska had zo spoedig geen antwoord klaar en hij deed dus wat de meeste mensen in zulk een geval doen, hij werd grof!

— Ik ben geen politieagent, het is aan de politie om dat uit te maken! In ieder geval ligt zij nu gebonden op een sofa en de schurken hebben haar, zoals ik al zei, van al haar juwelen beroofd!

Commissaris Colincourt glimlachte op dezelfde eigenaardige wijze van daareven, haalde opmerkzaam zijn brede schouders op en zei toen dadelijk kortaf:

— Wij zullen wel zien, markies. Wees zo goed, ons bij haar te brengen.

Zwijgend ging de kleine groep mannen het aangrenzende vertrek binnen, de bewuste voorkamer, waar Hortense nog altijd met gebonden handen en enkels lag, stevig op de divan vastgesnoerd.

Zij wendde pas het hoofd om, toen zij de haar vreemde stem van de commissaris hoorde, die zei:

— Ik heb zoeven uit de mond van markies Miloska het verhaal van deze nacht gehoord, madame Saintlis. Hij beschuldigt u ervan, dat gij de twee be-roovers hier hebt binnengelaten, door hen de huissleutel in handen te spelen. Wat hebt gij hierop te zeggen?

— Kijk naar mijn hals, mijn armen en mijn vingers! zei de vrouw, schor van woede. Als hij eerlijk is, dan moet die mooie mijnheer bekennen, dat ik hier in zijn huis kwam, met een kapitaal aan juwelen!

— Dat heb ik al tienmaal erkend! zei Miloska grof. En voor de elfde maal wil ik het nog wel eens herhalen! Maar ik zeg, dat je medeplichtigen je dat alles morgen weer zullen teruggeven, zodra je hen ontmoet!

De commissaris was op de sofa toegetreden, maakte de knellende touwen los en vroeg koeltjes, zodra de vrouw op haar voeten stond:

— Bent u van plan om kalm mee te gaan?

— U gelooft hem dus? Jullie nemen me mee? riep de vrouw, heftig vertoornd en haar zware ogen glinsterend van woede.

— Dat ben ik verplicht. Die zaak moet nauwkeurig onderzocht worden. De aanklacht van markies Miloska is hoogst ernstig. Inspecteur, zorg voor deze vrouw!

De inspecteur nam Hortense Saintlis vrij onzacht bij de arm en voerde haar weg. De commissaris echter trad de kamer binnen, waar nog altijd de souper-tafel stond, liep met zijn handen op zijn rug, een paar malen door het vertrek

en zei toen, zich tot Miloska wendend:

— Om u de waarheid te zeggen, markies, het lijkt er veel op, alsof u gelijk hebt. Er is geen spoor van braak voor zover wij kunnen zien en die twee kerels kunnen natuurlijk niet als duifjes door een zolderraam zijn binnengevlogen. Wij zullen de vrouw eens duchtig aan de tand voelen! Kunt u mij nu reeds een beschrijving geven van de dieven?

— Alleen deze, de ene was ongeveer een hoofd groter dan de andere. Hij maakte gebruik van een automatisch legerpistool. Van hun gezicht was natuurlijk niets te zien. Zij droegen een zwarte kap, zoals ik zei.

— Hun kleding? vroeg de commissaris.

— Ordinaire regenjassen, meer heb ik niet kunnen opmerken.

Colincourt haalde de schouders op en zei knorrig:

— Daaraan hebben wij natuurlijk niets! Ik vrees, markies, dat deze zaak zeer moeilijk zal zijn op te lossen. Wij zullen de vrouw meenemen, en u berichten wanneer uw komst op het bureau gewenst is.

Een lichte, hoffelijke buiging en de

commissaris ging de zijkamer weer binnen, gelaste Hortense de Saintlis op te staan en kalm met de inspecteur en de agent mee te gaan. Hij zelf sloot de kleine stoet.

Een kwartier nadat de politie vertrokken was, kreeg Miloska de inval een poging te wagen, de zaak maar te laten rusten, ook al zou die hem enige duizenden kosten. Hij schelde het Hoofdbureau van Politie op, dat hem naar het bureau van zijn werk verwees.

Niet zonder enige moeite wist hij verbinding te krijgen met de wijkcommissaris. En daarbij vernam hij een paar dingen, die hem met een woedende vloek de hoorn deden neersmijten.

Ten eerste heette de commissaris niet Colincourt, maar heel prozaïsch Dubois, ten tweede had hij die ochtend zijn bureau niet verlaten en ten derde was er volstrekt geen mededeling ontvangen van een nachtelijke beroving in het huis van de markies.

Miloska viel in de stoel neer en gromde, met zijn vuist op de leuning beukend:

— Wie voor de duivel, was dan die kerel, die de comédie heeft opgevoerd?

HOOFDSTUK II.

HET HUIS VAN HORTENSE

Hortense de Saintlis stapte, zonder 'n spoor van geestdrift, in de grote auto, waarvan de agent, die op post had gestaan, een grote vierkante kerel, met een sarcastisch glimlachje, het portier openhield.

Bijna werktuiglijk draaide Hortense aanstonds aan de kruk van het tegenoverliggende portier, om te zien of dat soms kon worden opengemaakt, maar het zat onwrikbaar vast!

De commissaris glimlachte maar eens en zei, als verontschuldigd:

— Wij nemen natuurlijk onze kleine voorzorgen, madame! Dat is een vinding van mij, het portier kan geopend worden, maar dan moet men eerst de plaats weten van het knopje, waardoor de elektrische grendel verschoven kan worden! Het is maar een kwestie van weten!

En met deze woorden nam hij naast haar plaats, terwijl de inspecteur een der strapontins neerklapte, de chauffeur achter het stuurwiel plaatsnam en daar bleef zitten, met het oor aan de spreekbuis, die zich binnen in de wagen bevond.

— En waar brengen jullie me nu eigenlijk heen? vroeg de vrouw, kwaad.

— Een vreemde vraag! Natuurlijk naar het politiebureau!

— Maar ik heb je toch al gezegd, dat ik met de zaak niets uitstaande heb en dat ik zelf het slachtoffer ben geworden van die kerels! Ik heb er niets mee te maken! Die geschiedenis kost mij een fortuin aan juwelen!

— Dat zullen wij daarginds wel uitmaken! hernam de commissaris met het gummi-einde van de spreekbuis al in zijn hand.

— Maar ze zullen me toch niet durven houden? vroeg de vrouw, bijna dreigend.

— Ik vrees, dat ze dat juist wel zullen doen, madame!

— Dan wil ik eerst naar mijn huis! Dan heb ik maatregelen te treffen! Het is een schandaal, om mij in dit toilet mee te nemen. Ik zit hier voor gek! Laat tenminste de gordijntjes neer. Ik, met mijn avondtoilet, zonder juwelen!

— Dat kan gebeuren! zei de commissaris galant en hij trok onmiddellijk de gordijntjes neer voor de brede portier-ramen. U woont in de Rue de Boëtie, nr 43, nietwaar?

En zonder het antwoord af te wachten, zei de commissaris in het mondstuk van de spreekbuis:

— Vlug naar de Rue de Boëtie, 43, James!

Hortense wendde langzaam en met 'n uitdrukking van grote verbazing in haar donkere ogen, haar gelaat naar de commissaris en vroeg:

— Waarom spreekt u Engels?

— Deed ik dat? vroeg commissaris Colincourt, met een onschuldig gezicht. Maar waar zijn mijn hersens! Het moet een vergissing van mij zijn geweest.

En hij herhaalde het bevel nog eens in het Frans.

Hortense had zich achterover geworpen in de kussens en sloot de ogen, blijkbaar vast van plan, geen aandacht meer te wijden aan die onhebbelijke politiemannen, die haar van haar vrijheid waren komen beroven.

En nu zij de ogen gesloten had, kon zij ook beter nadenken over een zekere helper, die haar op Miloska had afgezonden, maar die jammerlijk moest zijn gefaald in zijn onderneming!

— Hoe was alles toch gebeurd en hoe waren juist die twee kerels met hun zwarte kappen verschenen, nauwkeurig op hetzelfde ogenblik, dat zij die helper verwachtte?

Daar was maar een enkele verklaring voor; in zijn plaats hadden zij de sleutel opgevangen, die zij aan Miloska ont-futseld had, en in de duistere nacht uit het raam had geworpen.

Zij had de gestalte van haar medeplichtige toch duidelijk menen te herkennen! Hij kon het echter niet geweest zijn. Maar wat was er dan van hem geworden? Zouden zij, zouden die twee geheimzinnige inbrekers hem misschien hebben gedood?

— Neen, hij is niet dood, Hortense de Saintils, klonk een stem dicht bij haar oor!

Zij opende plotseling wijd haar ogen weer en staarde recht in de diepzwarte pupillen, in de grote, grijze ogen van de commissaris.

Hoe was het mogelijk, dat de ene mens zo nauwkeurig de gedachten kon lezen van de andere?

En reeds ging de commissaris rustig voort:

— Je dacht aan Rovello? Je dacht aan Mister X, de gevaarlijke bendeleider, die omstreeks een week geleden uit Londen is weten te ontsnappen, waar de politie hem zo ijverig zoekt? Ik zeg je nogmaals, dood is hij niet! Hij is zelfs op vrije voeten en hij heeft zich op een handige wijze weten te bevrijden, hier is het touw, waarmee wij hem bonden!

De commissaris had een vrij dik en sterk touw uit zijn zak gehaald, benevens een rode zakdoek, die hij de vrouw toonde.

Het was alsof een onweerstaanbare macht haar ogen gekluisterd hield aan die van de man, die naast haar zat.

Alleen was nog maar de klank van zijn laatste woorden in haar hoofd.

Wat bedoelde hij er mee? Wat het scherts? Dat kon toch onmogelijk!

Maar toen, plotseling, was het, alsof zij iets herkende in die sterke, dwingende ogen, die tot in haar hersens schenen te branden. Zij moest die ogen vroeger hebben gezien, heel kort geleden nog, maar waar?

En daarop was het, alsof alles in haar geest begon rond te tollen, alsof zich een nevel legde over haar hersens, alsof haar eigen wil haar ontzonk.

Zij had nog maar alleen de kracht, om met half gebroken stem te vragen:

— Deden jullie het?

— Ja, Hortense, deze heer en ik waren « de kerels met de ordinaire overjassen », zoals markies Miloska zo onvriendelijk zei. Wij wisten van je voornemen en daarom hebben wij maar, in plaats van Rovello, je beschermeling, de huissleutel uit die mooie, blanke handjes van je opgevangen en hebben er een gepast misbruik van gemaakt. En toch hebben wij onze zaakjes niet behoorlijk verricht; dit touw heeft zijn plicht verzaakt, want hij heeft het met een potscherf, die hij maar voor het oprapen had uit de mulle aarde van het bloemperk uit de voortuin, waar wij hem gebonden hadden, doorgeschuurd! Maar wij willen zijn spoor niet kwijtraken, begrijp dat goed, jij moet het ons weer aanwijzen en vandaar deze kleine comedie, ten huize van markies Miloska en het feit, dat ik door een aftakking van de telefoon met de bediende van Miloska gesproken heb en toen tot commissaris van Politie gepromoveerd ben!

Er was een uitdrukking van dodelijke ontsteltenis in de donkere ogen van de

vrouw gekomen en zij stotterde, nauwelijks verstaanbaar en met een poging om de ogen af te wenden:

— Als je de waarheid spreekt, dan ben jij... dan ben...

Maar verder kon Hortense de Saintlis niet komen! Zij kon de zin niet voltooien. Een sluier daalde over haar geest. Het was alsof zij neerzank in een afgrond van bewusteloosheid. Nog maar een enkel zintuig werkte en dat was het gezicht.

Zij had van geen ander ding meer besef dan van die twee grijze ogen, die nu eens geleken op sterren, dan weer op de ogen van een panter, die nu eens deden denken aan een grondeloze put en dan weer aan gloeiende, snel ronddraaiende ballen.

— Het is zover, Charles! zei de commissaris glimlachend, in het Engels, en hij tikte de man, die vóór hem zat en die het hoofd zelfs niet had omgewend, op de schouder.

Dadelijk keek deze om naar de vrouw en zei glimlachend:

— Dat is al heel gauw in zijn werk gegaan, Edward. Heel wat vlugger dan, bijvoorbeeld, een dag of veertien geleden met Irma Balikin, de bendeprinses, in Londen!

— Ja, die was heel wat taaiër, gaf de Grote Avonturier toe, maar ik had onmiddellijk aan deze vrouw gezien, hoe gemakkelijk een goed hypnotiseur haar voor zijn wil zou kunnen doen bukken. Zij heeft dat zekere onrustige, schichtige in haar wezen, dat wijst op een hoge mate van hypnotische bevattelijkheid!

— Maar matten deze pogingen je zelf niet sterk af?

— Ongetwijfeld, Charles, en daarom maak ik van dit middel ook slechts zelden gebruik! Ditmaal echter had ik het nodig. Ik wil, dat zij mij de plek noemt, waar zij weet, Rovello te kunnen treffen, ieder ogenblik van de dag en van de nacht. Er moet natuurlijk zulk een plaats van afspraak zijn!

— Geloof je niet, dat zij je die genoemd zou hebben ook zonder dat je haar in slaap maakte?

— In geen geval, Charles! Zij zou zich eerder hebben laten doden! Maar ik zal die man terugvinden, vóór hij meer kwaad kan aanrichten. Hij wordt steeds gevaarlijker voor de samenleving en... voor mij! Wat de samenleving betreft, zij zou mij interesseren, als er niet zoveel zwakken en onbeschermden waren, die ik moet helpen en bovendien bevallen zijn middelen mij niet. De kerel heeft weten te ontsnappen uit Londen, maar wij hebben zijn spoor kunnen terug vinden, hier in Parijs.

— En dat heeft ons tot dusverre geen windeieren gelegd, zei Charles Brand, langs zijn neus. Hare juwelen zullen zeker een paar honderdduizend francs waard zijn!

— Stellig, maar, helaas, durf ik die voorlopig niet op de markt te werpen. Juist daarom breng ik haar zo geredelijk naar haar huis, in de hoop, daar meer contacten aan te treffen! Ik be-roof zeer ongaarne een vrouw, maar met deze heb ik geen medelijden. Bedenk eens op welk een minderwaardige wijze zij al dat geld heeft bijeengeraapt. En wat was zij van nacht niet van plan? Miloska had haar slachtoffer moeten worden, als wij Rovello niet bijtijds onschadelijk hadden gemaakt. Maar ik geloof, dat wij nu aanstonds de plaats van bestemming zullen hebben bereikt.

Raffles had tot dusver heel zacht en in het Engels gesproken. Nu zei hij luid, zich weer bedienend van de Franse taal, en zich wendend tot de vrouw, die schijnbaar dood, bleek als een lijk in haar hoekje lag:

— Wordt wakker Hortense de Saintlis, ik beveel het je!

De vrouw sloeg de ogen op. Zij stonden helder en toch was er een zonderlinge afwezige uitdrukking in.

— En luister nu goed naar mijn woorden, die ik niet zal herhalen. Wij gaan nu naar je huis! Je behandelt ons als

commissaris Colincourt en inspecteur Dumoulin... Je zult zo spoedig mogelijk Rovello opbellen, je vriend en beschermer, maar je zult hem niets vertellen van hetgeen er vannacht geschied is en alleen maar vragen waar je hem kunt ontmoeten. Zeg hem, dat je juwelen gestolen zijn.

Toen haalde hij een zakspiegeltje uit zijn vestzak en overtuigde zich, dat zijn uiterlijk nog volmaakt in orde was.

Een bizondere kleurstof gaf zijn gelaat een olijkleurige tint, een glanzende, dikke, pikzwarte snor veranderde zijn fijnbesneden gelaat onherkenbaar. Zijn edelgevormde wenkbrauwen gingen schuil onder namaaksels en zijn eigen haar was verborgen onder een voortreffelijk vervaardigde pruik, waarop het kaasbolletje stond, zonder hetwelk geen enkele commissaris van politie in de Franse hoofdstad zich, naar het schijnt, op zijn gemak gevoelt.

Hij was elegant gekleed en onder het jacquet droeg hij de driekleurige sjerp, als teken zijner waardigheid.

Natuurlijk mankeerde ook de wandelstok niet, evenmin als de lichtkleurige demi-saison.

Tevreden borg Raffles het spiegeltje weer terzij en bemerkte dat Henderson, zijn trouwe chauffeur en helper, de weg goed onthouden had en aanstonds de Rue de Boétie zou inslaan.

De hemel kleurde zich in het Oosten reeds rood, toen de auto stilstond voor het aangewezen nummer.

Raffles stapte het eerst uit en zei zacht tot Henderson, ofschoon er heinde en ver geen sterveling te zien was:

— Trek nu maar spoedig binnen in de wagen je uniform uit, die een beetje gevaarlijk is, omdat je niet al te goed met het Frans overweg kunt.

— Overweg kunt, Mylord? 't Is heel wat erger, ik heb eeuwig en altijd ruzie met die taal!

— Daarom moet je maar weer spoedig een Engelsman worden! Verberg de

uniform goed in de geheime bergplaats en vergeet vooral de pet niet.

Toen moest Raffles plaats maken voor Hortense de Saintlis, die uit zichzelf uit de auto was gestapt.

Natuurlijk was de grote koetspoort gesloten, en zij was dus wel verplicht te schellen en zodoende de concierge te wekken, zodat deze brave van uit zijn loge aan het koord kon trekken, dat de voordeur moest openen, al was het dan ook in een zeer slecht humeur.

Het kleine deurtje flapte open en de vrouw trad het eerst binnen, op de voet gevolgd door Raffles en Brand.

De concierge had voor alle zekerheid licht ontstoken en keek met een slaperig gezicht door het raampje van zijn loge naar de drie laatkomers.

Hij moest de vrouw herkennen en waarschijnlijk stond zij niet zeer hoog in de achting van deze lastige en onmisbare schakel tussen huurder en huisbaas, want hij liet een soort minachtend gebrom horen, knipte het licht weer uit en wierp zich zo nadrukkelijk in zijn ijzeren ledikant, dat men het daar onder het gewelf van de grote koetspoort kon horen.

Links en rechts begonnen in de zijwanden de brede wenteltrappen en vlak tegenover de brede, gewelfde straatdeur, strekte zich een rond binnenpleintje uit, waarop de huisdeuren van nog drie, vier andere huizen uitkwamen.

Weer liep de vrouw vooruit en begon de trap, rechts, met stappen als van een automaat te beklimmen.

Op de eerste verdieping gekomen, stak zij het brede portaal over, stond stil voor een woningdeur, strekte de hand uit en drukte op de scheldknop.

Er verliepen bijna vijf minuten; Raffles had zelfs nog eens moeten schellen, toen er licht zichtbaar werd achter een smal ruitje, naast de deur, met gebrand glas er in. Er klonk geluid van grendels, die worden teruggeschoven, en een slaperig, zeer slecht gehumeurd kameniertje kwam te zien, dat verbaasd haar

mond opende bij het zien van die twee vreemde heren, die haar meesteres vergezelden.

Even kwam er 'n minachtend plooietje om haar neus en Raffles begreep daarvan onmiddellijk de betekenis; het lieve kind meende in alle oprechtheid, dat haar meesteres wel niet volkomen dronken, maar toch ook allesbehalve nuchter was en zich vruchteloos een air van waardigheid poogde te geven. Die indruk moest zij dan ook wel maken op mensen, die niet wisten hoe het met haar gesteld was.

Hortense de Saintlis liep, zelfs zonder het meisje te zien, regelrecht door de tamelijk brede gang achter de deur, die door het kameniertje weer gesloten werd en ging toen een zeer fraai gemeubeld vertrek binnen. Het eerste voorwerp, waaraan de opmerkzaamheid van Raffles zich hechtte, was een fraai telefoon-toestel.

Hij glimlachte en zei tot het meisje dat wantrouwend gevolgd was:

— Ga jij maar weer rustig slapen! Wij hebben ernstig met je meesteres te spreken; hier, kijk naar mijn sjerp, maar maak je niet ongerust, het zal wel niets te beduiden hebben.

De kleine Odette had geen rasechte Parisienne moeten zijn, als zij niet onmiddellijk de betekenis van die sjerp begrepen had. Ze schrikte er dan ook wel degelijk van, en toch was zij in zekere zin gerustgesteld; beter politie in huis dan messenstekers of gevelklaute-raars. Het was trouwens de allereerste keer, dat zij haar mevrouw op zulk een uur met verdacht bezoek zag thuis-komen.

En wel zeer nieuwsgierig, maar toch rustiger, bijna onderworpen, begaf zij zich weer naar haar eenvoudig slaapver-trekje, half en half overtuigd, dat zij de volgende dag wel naar een nieuwe dienst zou moeten omzien.

Het volgende ogenblik waren Raffles en Brand met de vrouw alleen.

HOOFDSTUK III

EEN GEVAARLIJKE ONDERNEMING

Raffles keek met een eigenaardige glimlach en met de handen in de zijde gesteund, toe hoe de vrouw, blijkbaar zonder bepaald doel en alsof zij daar vreemd was, heen en weer liep in het grote vertrek, totdat hij met een rustige stem beval:

— Leg je mantel maar af, Hortense!

Zonder iets te zeggen ontdeed zij zich aanstonds van haar kostbare bontmantel, die op de divan gleed.

— Vertel mij nu eens waar uw juwe-lenkistje staat!

— In de slaapkamer hiernaast, in het geheime muurkastje.

— Zit er nog wat in?

— Een peulschilletje, een zestigdui-zend francs in contanten!

— Men mag zelfs zulke peulschilletjes in deze benarde tijden niet veronachtza-men. Bewaar je zelf de sleutel?

— Die zit in mijn handtasje. Maar ook goed verborgen, dat verzeker ik u.

— Ik twijfel er niet aan! Neem dan je tas, neem het sleuteltje, ga ons voor en open dat kastje met zijn kostelijke inhoud!

In de hoogste verbazing zag Brand toe hoe die mooie, slanke, rijkgeklede vrouw, zonder ook maar een woord van tegenspraak haar tas opnam, ze opende, een of ander haakje leek te verschuiven, uit een verborgen zakje, een klein zilveren sleuteltje nam en toen met dezelfde afgemeten stappen naar de gebeeldhouwde tussendeur liep, die zij opende.

Zij scheen niet eens licht te behoeven, want zij liep in het donker dwars door de kamer, zonder een meubelstuk aan te raken. Raffles was haar op de voet gevolgd en knipte zelf de prachtige, koperen kroon met zijn tien elektrische lampjes, in het midden van het vertrek, aan.

Zo konden de twee vrienden dan zien hoe Hortense toeliep op een fraaie wandgravure, deze een weinig terzij duwde en het sleuteltje stak in een nauwelijks zichtbare opening in het behang, van echt gouldleder.

Een deurtje van grillige vorm ging open, nauwkeurig de figuren volgend van het patroon, zodat het bijna onmogelijk was met het blote oog de afscheidingslijn waar te nemen.

Ook de scharnieren waren met de grootste zorgvuldigheid verborgen onder het leder.

Hortense stak de hand in de opening, trok een klein, fraai bewerkt kistje van ijzer naar zich toe, draaide zich, met dat kistje in de handen, half naar Raffles om en vroeg :

— Wat zal ik er mee doen?

— Aan mij geven, madame! antwoordde Raffles lakoniek.

En het volgend oogenblik was zijn jas aan een kant bezwaard met het gewicht van het kleine kistje, waarvan hij eerst de inhoud gecontroleerd had. Er lagen nog enkele losse diamanten en ringen

in, een snoer parelen, slordig onderhouden, en waarvan er een paar ontbraken, en verder bankbiljetten en goudgeld.

— Neem je haar alles af, Edward? vroeg Brand op zacht verwijtende toon.

— Hebt jij soms medelijden met dit schepsel? vroeg Raffles, op een toon van oprechte verbazing. Dan schijn je nog niet eens te beseffen hoe gevaarlijk zij eigenlijk is. Overigens, haar beroep stelt haar in staat, het geleden verlies op een zeer gemakkelijke en snelle wijze te vereffenen! Maar nu weer aan het werk, Charles, want ik weet niet wat het is, maar ik heb een gevoel alsof wij een weinig haast moeten maken.

De vrouw stond nog altijd besluiteloos bij het geopende muurkastje, met diezelfde slaperige uitdrukking op haar gezicht, en met de sjaal spelend, die zij nog altijd droeg, alsof zij daar in afwachting van een nieuwe opdracht stond.

— Sluit dat kastje maar weer en luister nu goed naar mij, Hortense de Saint-lis, beval Raffles met klare, duidelijke stem.

Zodra het kastje gesloten was en Hortense het sleuteltje weer uit het slot had genomen, vervolgde Raffles :

— Bel nu dadelijk Rovello op en zeg hem, dat hij op zijn hoede moet zijn, omdat je gelooft, dat de politie op zijn spoor is! Zeg dat je hem niets meer kunt mededelen, omdat je zelf in gevaar verkeert.

— Waarom laat je haar niet zeggen, dat hij onmiddellijk naar haar huis moet komen, dan kun je de politie waarschuwen die hem dan keurig netjes kan opvangen? vroeg Brand snel en zacht.

— Ik betwijfel sterk, of een man in zijn positie wel in die val zou lopen! Hij zou natuurlijk inlichtingen vragen, die zij hem onmogelijk zou kunnen geven in de toestand, waarin ik haar heb gebracht. Zij kan op bevel een paar korte en eenvoudige zinnen zeggen, meer echter niet! Zij zou zich verwarren in haar eigen woorden, hij zou argwaan krijgen en stellig niet komen opdagen!

De vrouw was intussen reeds langzaam door het vertrek gegaan en Raffles zorgde, dat hij in haar onmiddellijke nabijheid bleef.

Hij had een blaadje uit een notitieboekje gescheurd en een potlood ter hand genomen.

Als een slaapwandelaarster liep Hortense op het telefoontoestel toe en sprak onmiddellijk :

— Hallo! B. 9-0-0-3.

Zij wachtte even en toen klonk weer opnieuw haar stem, alsof zij een lesje opzegde:

— Jij daar, Armand? Ben je het zelf? Het wachtwoord? Mooi! Luister eens goed naar mij. Je moet je vooral in acht nemen, want ik geloof, dat ze je binnenkort op het spoor zullen komen. Blijf waar je nu bent, daar ben je veilig. Ik kan nu niet langer met je spreken, ik verkeer zelf in gevaar! Ik...

Het was duidelijk, dat zij reeds in de war raakte en Raffles beval fluisterend en snel:

— Leg de hoorn op de haak!

Hortense gehoorzaamde, en Raffles, die het opgebeldde telefoonnummer reeds had opgeschreven, greep vlug een telefoongids en begon er in te bladeren, terwijl hij zacht tot Brand zei:

— Het is niet onmogelijk, dat hij haar zelf gaat opbellen; belet haar om te antwoorden.

Toen mompelde hij zacht voor zich heen, de naam tegelijkertijd opschrijvend:

— Paul Lavalère, Rue d'Aubervilliers 32, fabrikant in tricotages.

Brand zette een verbaasd gezicht en riep:

— Wat is dat nu? Heeft zij een verkeerd nummer opgegeven?

— Daar is geen sprake van, Charles! Al zou zij willen, zij zou het niet kunnen in de toestand, waarin zij verkeert.

— Maar dan moet die man een vriend zijn van Rovello!

— Zeer waarschijnlijk! Mogelijk is dat fabrikantschap maar een masker,

waarachter hij zich verbergt. Maar eerst moet ik een zeer kostbare aanwijzing uitwerken! Heb je wel gehoord, dat ze om een wachtwoord vroeg? Dat moet ze mij zeggen, want dat zou ons van het grootste nut kunnen zijn. Iemand die het wachtwoord kent, zal gemakkelijk tot Rovello kunnen doordringen!

Hij wierp de telefoongids weer op tafel, trad op Hortense toe en begon:

— Zeg mij eens, Hortense, je hebt zo even Rovello verzocht, het wachtwoord te noemen. Ik beveel je om mij te herhalen...

Plotseling hield hij op en zijn gezicht verstrakte.

Zijn fijn gehoor had zoeven een gerucht in het huis opgevangen, dat hem op zijn hoede deed zijn.

Het was alsof de trap gekraakt had onder de voetstappen van een man, die zijn komst het allerliefst wilde verheimelijken.

Brand had het nu ook gehoord en wendde verschrikt zijn gelaat naar Raffles, die daar onbewegelijk stond, een weinig voorover gebukt, zijn ogen lichtend.

— Rovello? fluisterde Brand bijna onhoorbaar.

— Onmogelijk! Die zal niet zo gek zijn, hierheen te komen. Neen, het is heel iets anders, ik vrees dat het de officiële politie is.

— Dan zijn wij verloren! Ze zijn al boven aan de trap.

De vrouw had niets gehoord, of als dat wel het geval was, trok zij er zich niets van aan!

En haar ziende, kreeg Raffles een inval.

Hij was met een sprong bij haar, vatte haar bij de armen en beet haar toe, zacht maar duidelijk sprekend:

— Als er straks geklopt of gebeld wordt, ga dan zelf opendoen. Ze zullen wel kloppen. Als zij vragen of er hier nog iemand anders in huis is, dan moet je ontkennen. Je hebt niets gezien en niets gehoord!

En intussen kwamen de heimelijke schreden steeds hoger en het was nu wel duidelijk, dat de politie, of wie het dan mocht zijn, er niet op gesteld was, haar nadering ontijdig bekend te maken.

— Zij zal zeggen, dat er niemand is en toch zullen zij het huis willen onderzoeken, mompelde Brand aan het oor van Raffles.

— Daar ben ik ook bang voor! fluisterde Raffles zacht. Want deze Hortense ziet er precies uit, alsof ze een beetje beschonken is.

— Wat kan er gebeurd zijn?

— Dat kan ik je niet zeggen, Charles, maar op de een of andere wijze moet de kleine comédie, die wij ons veroorloofd hebben in het huis van Miloska ontdekt zijn! Ik geloof, dat zij op het portaal staan!

Hij bracht zijn mond dicht bij het kleine oortje van Hortense en beval voor het laatst:

— Spreek aanvankelijk door de deur heen. Open die pas, als ze beginnen te dreigen met braak. Kom mee, Charles!

— Maar waarheen, Edward? De weg over de trap is ons afgesloten.

— Onzin! De Parijse huizen van deze standing hebben immers altijd ook een diensttrap! Die moeten wij trachten te vinden!

— Maar er zal bij de achteruitgang 'n post zijn gezet.

— Dan gaan wij naar boven!

— Daar vinden wij toch de bedienden! Het kameniertje kan nog onmogelijk slapen.

— Dan zal zij wakker zijn! Het doet er niet toe, als zij haar mond maar houdt!

— Wat ben je dan van plan?

— Dóór haar kamer te vluchten! Het dak is onze enige uitweg!

Men zal wel begrepen hebben, dat die twee mannen dit gesprek niet op hun dode gemak in hetzelfde vertrek afwikkelde, maar dat zij intussen reeds bij de laatste deur van de grote woning stonden aan de achterzijde, die Raffles

had gevonden met zijn verwonderlijk flair, dat hem maar hoogstzelden in de steek liet.

Raffles vond die deur niet op slot en dat wist hij ook wel, want door deze deur had de kamenier zich weer moeten verwijderen.

Zij gaf toegang tot een smal, stikdonker portaal, maar wat verder was een zwak lichtschijnsel te zien.

Raffles ging er voorzichtig naar toe en vond een smal gangraam, dat uitzag op een ruime binnenplaats.

En zijn scherp oog zag al heel spoedig een paar verdachte gedaanten, die zich verdekt hadden opgesteld in de schaduw van 'n eeuwenoude, zeer fraaie kastanjeboom, en die de achterdeur in het oog schenen te houden.

Hij trok zijn hoofd voorzichtig weer terug, betrad het portaal weer, vatte Brand onder de arm en zette de voet op de onderste trede van de diensttrap, op hetzelfde oogenblik dat zijn scherp oor het geluid vernam van een driftig tikken op het hout van de woningdeur, aan de voorkant van het huis.

Vlug trok hij Brand met zich mee, en deze volgde maar al te gewillig in de duisternis, want hij begreep, dat zij in groot gevaar verkeerden.

De tijd drong en iedere seconde kon kostbaar zijn en over hun lot beslissen.

Dat daar een gewone bezoeker kon zijn, was onmogelijk; Brand begreep het maar al te goed, want het eerst bescheiden tikken was reeds overgegaan in een driftig en bevelend geklop.

Vlug en zacht als katten gingen zij steeds hoger, voorbij de tweede en de derde verdieping en nu stonden zij ten slotte op de zolder, die er hol en spookachtig uitzag in het zeer flauwe licht, dat door een zoldervenster binnendrong.

Hier was niets meer te horen van het kloppen en dat was een groot geluk, want misschien sliepen hier nog wel andere bedienden.

Raffles was al op het raam toegelopen, keerde terug en fluisterde:

— Geen dakgoot! Aan het venster hebben wij niets! We moeten door de kamer van de kamenier, het spijt mij, er is niets aan te doen.

— Dat is gemakkelijk gezegd! Hoe vinden wij die kamer?

De keuze werd hun gelukkig reeds de volgende seconde gespaard, want een deur van een der slaapkamers ging open en heel voorzichtig stak Odette haar wipneusje naar buiten en maakte reeds aanstalten om te gaan gillen, op het zien van de twee donkere gedaanten, toen Raffles nog bijtijds vlug op haar toetrad en fluisterde:

— Geen geluid, dom kind, of je zou alles bederven!

— O, is u het mijnheer de commissaris? vroeg de kamenier, bevend van schrik nog. Wat komt u hier zoeken?

— Wij zoeken naar een kerel, die zich hier ergens moet verborgen hebben.

— Lieve hemel! ik heb hem niet gezien! fluisterde Odette angstig.

— Dat is wel jammer, beste meid, fluisterde Raffles. Zeg me dan maar hoe we op het dak moeten komen. Hier op zolder is hij dan stellig niet.

— Uit mijn raam kunt u op het dak komen, mijnheer, maar dat is nogal gevaarlijk! Wie zoekt u dan toch?

— Wij zoeken een inbreker, die wij allang verdenken! Vermoedelijk hield hij zich op in de woning van je meesteres en is hij bij onze komst naar het dak gevlucht. Neen, laat maar, ik zie het raam al!

Raffles had de deur dichtgedaan en schoof nu de gordijnen terzijde voor een

klein venster, dat naar links en rechts opende met twee vleugels.

Behoedzaam opende hij het en zag dat het dak op nauwelijks een halve meter afstand van de bovenrand begon.

Een dakgoot was hier evenmin, maar er was een vrij brede vensterbank en boven het raam bevond zich een hijsbalk.

Het zou een vrij gevaarlijke onderneming worden, maar er was een groot voordeel; het raam was zo goed als onzichtbaar voor degenen, die daar aan de voet van de dikke kastanjeboom stonden.

Raffles wendde zich tot het kame-niertje en zei op zachte, vaderlijke toon:

— Ik dank je hartelijk voor je hulp, mijn kind. Ik hoop het je spoedig te kunnen vergelden. En als wij de dief niet vinden, dan zal het zeker niet aan jouw ijver liggen.

Odette moest het aanzien, zonder te mogen schreeuwen van angst, hoe die twee stoutmoedige mannen op een plekje stonden, niet breder dan een dessertbordje, op een hoogte van 20 meter boven de grond, en zich vervolgens optrokken aan de hijsbalk, een hand losgelaten, om daarmee de dakrand te grijpen, waaraan zij zich optrokken en uit haar gezichtskring verdwenen.

Zij hoorde zelfs hun voetstappen niet over het grind van het platte dak en daarop kroop zij weer onder de dekens.

Precies op datzelfde ogenblik lieten Raffles en Brand zich tachtig meter verder, langs een gastvrije regenpijp zakken, bereikten veilig en wel de begane grond en konden zich in veiligheid brengen.

HOOFDSTUK IV

IN HET HOL VAN DE LEEUW

De Rue d'Aubervilliers is een straat in het Noorden van Parijs, die geen aanspraak kan maken op overgrote schoonheid.

In het Noorden neemt zij haar aanvang tegenover het reusachtige hek, dat de gasfabriek omgeeft, niet ver van het buurtspoorwegstation van de Ceintuurbaan, die geheel Parijs in een geweldige stalen ring vat.

Volgt men daar de straat verder, dan ziet men links aanvankelijk slechts loodsen, beroekt, schier vormeloos, oud en vervallen, en dan komt aan dezelfde kant, voorbij de Rue Riquet, het goederenstation, dat enige vierkante kilometers beslaat met zijn talloze rangeersporen, zijn laadperrons en zijn entrepots.

Rechts staan de koude, lelijke huizen en verschillende officiële gebouwen, werkplaatsen van de spoorweg, waar vooral locomotieven en rijtuigen gerepareerd worden en dan komt het vale, vierkante gebouw, waar de gemeentelijke dienst van de Parijse Buisenpost is ondergebracht.

Daarnaast nu verheft zich een huis, dat weinig minder groot is en dat toebehoort aan de koopman Paul Lavalière.

Aan de andere kant was een stuk grond, dat aan de Spoorwegmaatschappij toebehoorde en waar allerlei afval en rommel werd neergegooid, totdat het oud roest was geworden, zoals rails, onderdelen van draaischroeven, zuigers

van locomotieven, stoomketels, vlampijpen en alles wat er maar gebruikt en versleten wordt bij de spoorwegen.

Wat de voorzijde betreft, iemand die voor een der vensters van dat sombere, slecht onderhouden huis stond, had het vrije uitzicht over een wrakke schutting heen en een zeer groot rangeerterrein, tot op de bergloodsen van het goederenstation.

Het was naar dit huis, dat Raffles en Brand zich nog diezelfde ochtend begaven, en dat zij bereikten nog geen half uur na hun gelukke ontsnapping uit het huis in de Rue de Boëtie, want Henderson had als een razende door de verlaten straten van Parijs gejakkerd.

Als Brand het voor het zeggen had gehad, zou hij wel zo lief zijn gaan slapen, maar hij had wel moeten bezwijken voor de betogen van Raffles, die aanvoerde, dat Rovello zich zeker naar een andere plek zou begeven, zodra hij iets vernam van het gebeurde met zijn vriendin! Want dan zou hij moeten begrijpen, dat er gevaarlijke vreemdelingen in haar woning waren geweest en de dagbladen zouden ook niet nalaten te gewagen van de zónderlinge toestand, waarin men Hortense de Saintlis had aangetroffen.

En een man als Rovello zou dadelijk begrijpen, wat hij van die toestand te denken had. Het moest hem nog vers in het geheugen liggen, op welk een geniale wijze een zeer gevaarlijke vijand, een zekere tegenstander, gebruik had weten

te maken van zijn begaafdheid als hypnotiseur.

Immers, Raffles twijfelde er geen ogenblik aan, of de voormalige Mister X uit Londen, de Rovello van thans, zou nu toch wel langzamerhand tot het besef zijn geraakt, aan wie hij al die tegenslagen van de laatste weken moest toeschrijven.

Een man van zijn slimheid en doorzicht kon daarover niet lang in het onzekere zijn gebleven.

En met deze wetenschap voor ogen, durfde Raffles het er niet op aan laten komen, Rovello ongestoord kennis te laten nemen van de over weinige uren verschijnende ochtendbladen, die hem op zijn hoede zouden doen zijn!

Zoals altijd, had Raffles Brand ook ditmaal weten te overtuigen. Men kon desnoods een gehele dag aan slaap en voedsel besteden, maar eerst moest die gevaarlijke duivel onschadelijk gemaakt worden, vóór hij nog meer onheil kon aanrichten.

Het was dag, toen de auto eindelijk stilstield op een plek, onzichtbaar van de vensters van Lavalière's pakhuis uit.

Beweging was echter nog nergens te zien, of men moest door een der vele kieren in de oude schutting een blik werpen op het rangeerterrein van het goederenstation, want daar waren machinisten en rangeerders reeds aan het werk, ofschoon het pas half vier in de ochtend was.

De heerlijke frisse lentelucht van die morgen, prikkelde Brand in de neusgaten en bracht gedachten aan bos en hei, zijn jachtgeweer en zijn hond.

Raffles wilde ook wel jagen, maar niet op hazen en fazanten!

Hij was al uitgestapt, nam de omgeving eens op en wendde zich toen tot Henderson met de woorden:

— Blijf hier voorlopig wachten, James! Mijnheer Brand en ik zullen het huis trachten binnen te komen, waarvan je hier nog juist de dakspits kunt zien. Dat moet nummer 32 zijn.

— Hoe lang denkt u weg te blijven, Mylord? vroeg Henderson.

— Dat valt onmogelijk te zeggen, James! Maar als je ons over een half uur nog niet ziet verschijnen, alleen of in gezelschap van Rovello, dan zou het misschien wel wenselijk zijn, als je eens poolshoogte kwam nemen. Het nummerbord van de auto is immers in orde?

— Het werkt als gesmeerd antwoordde de reus vol trots. Ieder cijfer afzonderlijk en ook de letters kunnen om hun spil draaien en tonen dan hun achterkant, en die ziet er heel anders uit! Op deze manier kan ik wel veertig combinaties maken!

Het was Raffles voldoende, dat het nummerbord uitstekend werkte en hij wist, dat hij op het woord van Henderson kon vertrouwen. Hij moest op de kans rekenen, dat hier een politieagent zou voorbijwandelen en bij toeval of met opzet het nummer van die wachtende auto eens zou opnemen.

— Wat moet ik doen als zij mij aanspreken, Mylord, vroeg de reus.

— Wel, dan antwoordt je in het Engels! Je hebt je nu ontdaan van je uniform, dit is een Engelse wagen, jij bent een Engels chauffeur en je vervoert twee Engelse toeristen, die in de buurt interessante fotografische opnamen maken!

— Opnamen? herhaalde Henderson verbluft, met een blik op de vervelose, lelijke huizen en de kaduke schutting.

— Ja zeker, rangerende locomotieven, oude pakhuizen; dat alles vinden Engelse toeristen bijzonder interessant, als men de Europese spotbladen mag geloven! In ieder geval blijf je hier wachten tot onze terugkomst. Pas na een half uur, als we dan nog niet terug zijn, dan weet je wat je te doen staat.

— Mag ik weten hoe je dit pakhuis wilt binnenkomen? vroeg Brand, die in een zeer somber humeur was en daarenboven honger had.

— Dat lijkt me al heel gemakkelijk; een pakhuis heeft tal van ramen en een daarvan zal wel bruikbaar zijn.

— Het is dag, Edward!

— Dan zullen wij aan de achterzijde binnengaan.

— Dan er maar op los, in naam van alles wat waanzin is! zei Brand, op een toon van wanhoop. En ik verwens het uur, waarin wij voor het eerst met die schurk in aanraking zijn gekomen.

En toen liep Brand haastig Raffles achterna, die onverschillig reeds naar de overzijde der straat was overgestoken.

Zwijgend liepen de twee mannen langs het hoge, vervallen hek, rondom de opslagplaats van oud roest.

Aan een van de spijlen was een scheefhangend bordje bevestigd, waarop de naam van Paul Lavalère te lezen was, half uitgewist door regen en zon.

— Is dat zootje hier ook van hem? vroeg Brand verbaasd.

— Dat schijnt zo. Maar we kunnen het wel voor zeker houden, dat dit alles maar een voorgevel is, zoals de Fransen dat zo aardig zeggen. Daarachter zal men wel de ware aard van het beestje moeten zoeken.

Het hek bleek geheel door te lopen tot aan het pakhuis toe.

In de zijgevel daarvan waren maar enkele bestofte ramen.

Zij waren zeer hoog aangebracht, bijna onder de dakrand.

Het was echter onmogelijk, tenminste zo scheen het, tenzij men de vensters omhoog schoof en naar buiten leunde, te zien wat er aan de voet van de zijmuur voorviel.

— Wij moeten trachten hier binnen te komen, zei Raffles zacht. Er is nog hoegenaamd geen verkeer en niemand zal ons kunnen zien.

— Er mag dan geen verkeer zijn, maar er zijn tralies.

Die zijn tamelijk ver van elkander, Charles. Als wij er maar één doorsnijden, aan de bovenzijde bijvoorbeeld, dan zal het wel gaan. Zij zijn stijf verroest

en dat zal het werk vergemakkelijken. Ik hoop ook, dat zij daarbinnen nog rustig zullen slapen.

Onder het spreken had Raffles zijn tas reeds geopend en er een heel gewone metaalzaag uitgenomen, zoals ook loodgieters en gasfitters die gebruiken.

Het was een fijn, klein werktuig, en zeer plat, want Raffles gebruikte het liefst instrumenten, die gemakkelijk waren op te bergen in een platte, op een portefeuille gelijkende tas, die, zonder in het oog te vallen, kon worden weggestoken in een speciaal daarvoor gemaakte binnenzak.

De spijlen van het hek waren een centimeter dik en verroest, het zaagje daarentegen was nieuw en van het allerbeste nikkelstaal, zodat er geen volle vijf minuten nodig waren, om ze door te zagen, juist even onder de middelste dwarsverbinding van het hek.

Daar de spijlen ruim anderhalve decimeter van elkander stonden, was de ruimte juist genoeg om er zich doorheen te kunnen wringen, nadat Raffles, zonder al te veel inspanning, de doorgezaagde tralies uit de verticale stand had gebogen.

Voor geoefende atleten als de beide mannen, die daar aan het werk waren, was het kinderwerk, zich door de gemaakte opening te persen, al lieten dan ook de roestige staven geen al te fraaie indrukken na, op de lichte overjassen.

Reeds van dit ogenblik af konden zij zich vrij gemakkelijk verbergen, als zij dat wilden, hetzij achter een der reusachtige, roestige locomotiefketels, hetzij achter 'n afgedankt scheepscasco, want ook daarvan had mijnheer Lavalère een vrij aanzienlijke verzameling.

Zij liepen vlak langs de zijgevel, tot dat zij een brede, dubbele deur bereikten, die drie meter hoog en natuurlijk bestemd was om de grote stukken van de bewaarplaats, binnenshuis te kunnen brengen, indien dit nodig was.

Maar de deur was te zien van de straat af, en dat was voor Raffles reden

genoeg om liever verder te zoeken naar een andere ingang.

Hij vond die omstreeks het midden van de achtergevel en daar kon hij rustig aan het werk gaan, want op die plek sloot een zeer hoge muur het huis en opslagterrein van de daarachter liggende gebouwen af.

Het kostte Raffles ruim een kwartier om deze deur open te krijgen en Brand maakte zich die tijd ten nutte, de omgeving eens op te nemen.

Wat hij zoeven gezegd had van zijn voorgevoelens was slechts weinig overdreven.

Het leek bespottelijk hier aan enig gevaar te denken, want het was klaarlichte dag en niets was prozaïscher dan de gehele omgeving, die stapels oud roest, die lelijke gebouwen, en toch, er was juist iets in de stilte, die hier nog heerste, in het sombere uiterlijk van het oude huis, dat nog sliep; hetwelk Brand vervulde van een zonderling, onberekenend gevoel van vrees.

Want het mocht dan volgens de stand van de zon dag zijn, het was nauwelijks vier uur en dus eigenlijk nog nacht!

Daar binne was het in ieder geval bijna pikdonker, zoals Brand zag, toen Raffles een zachte uitroep van voldoening slaakte en de zoeven geforceerde deur openduwde.

Want hij keek in een gang, die slecht verlicht was, zover het schrale ochtend-schijnsel er in kon doordringen, een paar meter.

De gang bleek er echter wel acht lang te zijn en aan haar einde heerste een schemering, die niet veel van volkomen duisternis verschilde.

Hier was een tweede deur, slechts met een kruk gesloten, die toegang gaf tot een geweldige zaal, hoog van verdieping en waar men onduidelijk de omtrekken kon zien van oude ketels, waggonwielen, ankerkettingen en andere metalen voorwerpen.

Vensters had deze grote zaal in het geheel niet en het was Brand niet zeer

duidelijk hoe de arbeiders hier zien konden, tenzij er voortdurend kunstlicht werd gebrand.

Slechts als men de dubbele, hoge deur openzette, die hij ergens in een der zijwanden vermoedde, kon er wat licht in deze grote, holle ruimte doordringen, waar het zuur rook naar stof en roest.

Raffles echter had reeds naar een schakelbord gezocht bij het licht van zijn kleine zaklamp en tenslotte had hij een schakelbord gevonden, dat hij met aandacht en enig wantrouwen bekeek. Het was geplaatst tegen een der ijzeren pilaren, die de geweldige zoldering moesten helpen stutten en vertoonde een aantal ebonieten hefboomen.

Hij vond echter ook een ebonieten schakelaar voor het elektrische licht en een seconde later was deze werkplaats, of wat het dan zijn mocht, vrij helder verlicht door een hoog opgehangen, sterke elektrische lamp.

Brand had een blik om zich heen geworpen en zei hoofdschuddend:

— Ik begrijp niet hoe die mijnheer Lavalère aan zijn kostje komt! Alles ligt hier stil, naar het schijnt. Kijk eens naar die laag stro op de vloer en op alle voorwerpen!

— Op alles, behalve op het schakelbord! zei Raffles peinzend. Dat ziet er uit of het nieuw is, zonder een smetje! Het kon gisteren zijn aangebracht! Overigens, het is immers duidelijk, Charles, dat die Lavalère niet in werkelijkheid een handelaar in oud roest, maar in heel iets anders is. Anders nam hij toch een man als Rovello niet onder zijn hoede. En laten wij nu maar verder gaan; wij moeten trachten hem te overvallen, vóór hij tegenstand kan bieden.

— Ik wou dat het goed en wel was afgelopen, bromde Brand. Lach mij uit zoveel je wilt, maar er is hier iets in dit huis, dat mij schrik aanjaagt!

Brand had het woord nauwelijks uitgesproken, of ergens uit een der hoeken van de werkzaal klonk een vreemd, zacht lachen, dat hem een huivering door de

leden zond en hem onwillekeurig naar zijn wapen deed grijpen, zijn trouwe revolver in zijn schouderholster.

— Wat was dat? vroeg hij, hees fluisterend.

— Ik weet het niet, Charles, maar het klonk zeer vreemd.

Raffles had dit nauwelijks gezegd of weer een ander geluid klonk; het zachte dichtklappen van een deur. Beiden richt-

ten onmiddellijk hun blik naar de deur, waardoor zij de werkzaal waren binnengekomen en die zij met opzet wijdopen hadden laten staan.

Die deur was gesloten!

En juist toen zij zich daarvan hadden overtuigd, gingen de vier lampen tegelijk uit en bevonden zij zich in een volkomen duisternis.

HOOFDSTUK V.

OOG IN OOG MET DE DOOD

Raffles had onmiddellijk en zonder een seconde te verliezen, Brand bij de arm gevat en fluisterde:

— Niet ter zijde stappen. Ik zal je blijven vasthouden, zódat wij niet van elkander gescheiden kunnen geraken.

— Heb je dat akelige lachen gehoord?

— Ja, het klonk zeker luguber genoeg! Maar ik hoop, dat wij ons door zo iets geen vrees laten aanjagen, Charles! Wij zullen onze zenuwen nodig hebben, denk ik. En vergeet niet, dat het helder dag is!

— Dat zou men in deze ruimte anders niet zeggen! hernam Brand met een toonloze stem en luisterde naar de vreemde, zachte geruchten in deze stikdonkere zaal, die geleken op het ruisen van vleermuisvlerken.

Ook Raffles stond doodstil, al zijn spieren en zenuwen gespannen.

Er was iets in de lucht om hen heen, dat sprak van vreselijke gevaren, die niet zichtbaar en niet tastbaar waren.

Die man met zijn vreedzame naam moest iemand zijn, die heel wat anders

verrichtte dan het bijeenzamelen van oud roest!

Het was trouwens al voldoende, dat Lavalière een vriend was van Rovello en van Hortense de Saintlis.

Daar klonk eensklaps het lachen nogmaals en nu wat dichter bij; een zacht, gurgelend lachje, met een zonderlinge naklank als een echo.

Toen werd het eensklaps weer licht, maar het waren niet meer dezelfde lampen, die brandden.

Het was maar een enkele lamp, zeer sterk, als het zoeklicht van een auto; het schijnsel bleef ook niet op dezelfde plaats, maar dwaalde als zoekend door de grote ruimte, schoot een schelle straal op de logge, roestige voorwerpen die overal in het rond lagen, belichtte heel even het schakelbord en toen had het blijkbaar zijn doel gevonden, de twee mannen, die daar dicht bij elkaar stonden, Raffles met zijn hand op de arm van Brand.

Zij moesten de blikken dadelijk afwenden, zo schel was het licht, dat hen anders zou verblind hebben.

Zij stonden daar in een ronde plas van kalkwit licht, als afgezonderd van de duisternis door een muur van elektrische energie.

En op hetzelfde ogenblik klonk een stem, die Raffles bekend in de oren klonk en die beval:

— Leg je wapens op de grond vóór je! En vlug, of wij maken er dadelijk een einde aan!

Brand raadpleegde Raffles met de blik, maar deze haalde de schouders op.

Wat kon men in deze omstandigheden uitrichten met een revolver, al was zij nog zo goed?

Waarop, in die wemelende duisternis, op goed geluk te schieten?

Hij wist niet eens nauwkeurig, ja zelfs op geen tientallen meters na, waar zich ergens de man bevond, die gesproken had, want de wanden van de duistere zaal weerkaatsten op een grillige, onberekenbare wijze het geluid en het ene woord scheen uit een geheel andere hoek te komen dan het andere.

Het was volmaakt nutteloos kogels te verspillen, met de zekerheid, dat de tegenpartij hen beiden met het eerste schot zou kunnen vellen.

Raffles stak dus de hand in zijn schouderholster, haalde er de browning uit en legde het wapen voor zich neer op de grond.

Brand volgde zijn voorbeeld, zwijgend, met opeengenepte lippen en het ogenblik verwensend, waarop zij het besluit hadden genomen, zich naar dit huis te begeven.

— Nu alles wat je gestolen hebt in het huis van Miloska! klonk dezelfde stem weer.

Raffles trok de wenkbrauwen hoog op en liet een korte uitroep van verbazing, maar ook van bewondering horen.

— Een uitstekende organisatie! zei hij spottend. Ik kon niet vermoeden dat je dat reeds ter ore was gekomen, Rovello.

— Aha, je hebt mijn stem herkend? zei de scherpe stem in de duisternis. Nu, het doet er niets toe, je zult mij geen

schade meer kunnen doen, John Raffles! Want, nietwaar, ik heb het immers aan het rechte einde.

De stem had een dreigende klank gekregen en de man die sprak, kon slechts even naast de felle lichtkegel en dicht bij Raffles en Brand staan, want zij hoorden zijn stotende ademhaling, terwijl hij vervolgde:

— Knoop je overjas open!

Raffles volgde langzaam het bevel op.

— Ik wist wel, dat ik mij niet vergiste. De sjerp van de commissaris van politie! Zij hebben mij goed ingelicht. En wie zou dat anders hebben kunnen zijn dan Raffles, die dit zaakje hier op touw heeft gezet, en die Hortense de Saintlis in slaap heeft gemaakt! Want ze sliep, toen de politie haar vond! Het kan niet anders! Jij moet haar hebben gedwongen om mij te telefoneren en mij te waarschuwen voor een niet bestaand gevaar!

— Je moet over zeer bekwame helpers beschikken, Rovello! Bij de politie zelve zeker?

— Geloof je? vroeg de stem vol hatelijke spot. Hoe dan ook, het heeft uitmuntend gewerkt en ditmaal, Raffles, dat zweer ik, zal het je laatste onderneming zijn geweest.

Zijn stem weerschalde nog tegen de ijzeren wanden van de nimmer gebruikte werkzaal, toen opnieuw dat zachte, mekkerende lachje klonk en een nog niet vernomen stem vanuit de donkerte sprak:

— Goed gesproken, vriend Rovello! Wij moeten dit ongedierte opruimen. En zij zullen weten hoe wij dat denken te doen, zonder dat er een spoor van hen achterblijft. Ja, zij zullen onze aardige inrichting leren kennen.

Raffles had de toespraak kalm aangehoord, maar zijn gedachten waren met razende snelheid aan het werk gegaan.

Hij begreep, dat hij te doen had met een man, zonder een spoor van geweten en die inderdaad moest beschikken over middelen, om hem en Brand uit de weg

te ruimen, zonder dat er een haan naar zou kraaien. Wie weet welke sombere, vreselijke geheimen deze werkplaats bevatte, waar nimmer gewerkt werd!

Hij had een paar malen terzijde gekeken, met ogen die pijn deden van het helle licht en daarbij de ontdekking gedaan, dat de lichtkegel, niet zeer breed was op de plek, waar hij en Brand zich bevonden.

Op zachte toon, gaf hij Brand een bevel in de taal, door hen beiden bedacht, die maar een paar duizend woorden bevatte, maar die dan ook alleen voor hen beiden verstaanbaar was.

De echo wierp nog de klank van de laatste woorden van de onbekende spreker, van de ijzeren wanden terug, toen Raffles naar rechts, Brand naar links sprong en zo vlug en onverhoeds, dat de man die de schijnwerper bediende, geen tijd had, hen beiden snel genoeg te volgen met zijn lamp.

Bliksemsnel schoot de lichtkegel, zoekend en tastend, door de ruimte, vond een ogenblik Brand, die dadelijk weer een andere richting koos, verloor hem weer en toen klonken er snel achtereen, terwijl Rovello als een dolle vloekte, een paar doffe knallen, maar men hoorde de kogels duidelijk platslaan tegen de ijzeren wanden of tegen een der steunpilaren.

— De zolderlampen! gilde een stem, razend van woede. Als zij ontsnappen is jullie lot beslist, bedenk dat!

De volgende seconde flitsten de vier zolderlampen weer aan en onthulden een groepje van acht mannen, die dicht bijeen stonden op een soort ijzeren balkon, een drietal meters van de grond en te bereiken langs een ijzeren trap.

Daar was ook het zoeklicht gemonteerd op een zware, houten driepoot, zoals ook de filmoperateurs gebruiken.

Al die mannen kwamen als een wervelwind de trap afstormen, gewapend met revolvers en ploertendoders; hun eerste zorg was, snel de beide brownings op te rapen, die Raffles en Brand on-

mogelijk in veiligheid hadden kunnen brengen.

Boven het rumoer uit, klonk dezelfde zoetsappige stem van zoeven, die bevelend sprak en vol gezag:

— Geen overhaasting, jongens, en wees ook maar niet bang, dat ze zullen ontsnappen! Geen sterfelijk wezen kan die deuren openen, als ik het niet wil, zelfs al heet hij Raffles.

De man die gesproken had, was een keurig gekleed, klein ventje, met een rond, blozend, gladgeschoren gezicht, dat er op de eerste blik zelfs goedig uitzag, maar dan moest men niet al te zeer letten op de ogen, die wat te dicht bijeen stonden en waarin een loerende, tijgerachtige uitdrukking lag.

De bandieten hadden zich reeds verdeeld in de zaal en begonnen nu een grondig onderzoek.

Gemakkelijk was dat niet, want het werd reeds gezegd, dat er overal grote, zwaarverroeste machinedelen stonden, waarachter men zich kon verschuilen.

Plotseling klonken er twee stemmen, bijna tegelijkertijd!

— Daar staat er een, jongens, daar, bij dat vliegwiel.

Het was Brand, wie de uitroep gold.

Zich ontdekt ziende, nam deze een grote sprong in de richting van een smal ijzeren trapje, dat naar dezelfde gaanderij voerde, waarop het zoeklicht was opgesteld.

Hij was echter iets te laat en een grote kerel trad hem in de weg, tevoorschijn komend van achter een oude kluisdeur, die tegen een brouwketel leunde.

Brand stormde onbevreesd met de blote vuist op hem toe, maar hij struikelde over een zwaar stuk ijzer, viel en kreeg onmiddellijk twee of drie mannen boven op zich, zodat hij zich niet meer kon verroeren; het volgende ogenblik waren zijn polsen achter op zijn rug gewrongen en met gevlochten ijzerdraad zo dicht aaneen gesnoerd, dat het vlees ervan opzwol.

— Goed gedaan jongens! zei Lavalère grinnikend. Dat is een, en wie wil met mij wedden, dat ik de hoofdpersoon binnen enkele seconden in handen heb?

Er kwam geen antwoord en hij ging met stemverheffing voort:

— Je kunt mij zeker wel verstaan, Raffles? Welnu, luister dan goed! Ik heb op dit oogenblik mijn revolver gericht op je dierbare vriend! Ik geef je twintig tellen! Heb je je dan niet overgegeven, ben je niet tevoorschijn gekomen, dan schiet ik hem een kogel in het lijf!

— Kom niet, Raffles! riep Brand, zo luid hij kon, blijf waar je bent!

En bijna op hetzelfde oogenblik klonk de kalme stem van Raffles, die zei:

— Hier ben ik, monsieur Lavalère. U hebt zeer terecht gespeculeerd op mijn vriendschap voor deze man!

Raffles kwam tevoorschijn van achter een overeind gezette sloopsteen, ruim een meter in doorsnede.

Vier mannen wierpen zich dadelijk op hem en daar Raffles wel inzag, dat ieder verzet nutteloos was en het einde slechts kon verhaasten, liet ook hij zich kalm binden, glimlachend tegen Brand, die hem doodsbleek en met een smartelijk verwijt aanzag.

— Wat een edelmoedigheid! spotte Lavalère met schelle stem. Ik ben er geheel van ontroerd! Zulk een toewijding vindt men nog maar weinig. Nu, jullie zullen ook in de dood verenigd worden, wees maar niet bang. Of hij wel heel aangenaam zal zijn en rustig, dat betwijfel ik!

— Waarop wachten jullie? vroeg Brand koelbloedig.

— Waarop wij wachten? Wel, waarom zou ik je dat aardige geheimpje niet onthullen? Wij wachten totdat de temperatuur in een zekere ketel hoog genoeg zal zijn. Die opmerking verbaast je? Maar waarom zou ik een man niet inlichten, die zijn laatste minuten tegevoet gaat? Men heeft mij verteld, dat je zelf een groot uitvinder bent, Raffles,

en dus zul je bepaald belangstellen in mijn kleine grap. Luister dan!

De kleine man ging recht tegenover Raffles staan, keek hem met zijn kattenogen loerend aan en hernam:

— Er zijn hier wel eens meer lieden geweest, die overbodig waren en lastig. Wij hebben die lieden verwijderd! Zij zijn nimmer teruggekeerd in de Maatschappij! Toen je hier ongevraagd binnendrong, op wederrechtelijke wijze, heb je natuurlijk in het midden van mijn oude rommel, een grote, roestige stoomketel gezien. Het is een ketel uit een sleepboot, van zeer groot kaliber en een beetje groter dan die van onze grootste locomotieven! Die schijnt daar zo maar te liggen, onschuldig, nietwaar? Men zou zeggen, dat die ketel maar op een enkele wijze te naderen is, omdat niemand, behalve wij, het bestaan kent van de tunnel, die van deze werkplaats af tot onder die ketel voert.

Lavalère hield even op, om met aandacht het gelaat van Raffles gade te slaan en vervolgde toen, terwijl zijn roofdierogen fonkelden:

— De ketel is ontdaan van zijn vlampijpen, maar daartegen, kan het mangat van buitenaf hermetisch worden afgesloten. Dat mangat nu, bevindt zich juist boven het einde van mijn kleine tunnel. Wie dus binnen is, die kan er onmogelijk weer uit. En nu het tweede geheimpje, dat zeer eenvoudig is. De ketel kan gevuld worden met verhitte lucht, zo buitensporig gloeiend, of vindt je vierduizend graden niet genoeg? dat alles wat zich daarbinnen bevindt tot as verpulvert!

— En de ketel zelve niet? vroeg Raffles.

— Wel verbazend, welk een wetenschappelijke belangstelling, riep Lavalère uit. Maar ik had ook niet anders kunnen verwachten. Natuurlijk, 't ijzer van de ketel zou smelten als ijs in de lente en bij die hitte wegdruppelen als water, mits de binnenwanden niet be-

kleed waren met een steensoort, die zelfs bij die vreselijke hitte niet kan smelten.

— Maar dat is prachtig! zei Raffles sarcastisch. En mag men vragen of gij de lieden, die u onaangenaam zijn, levend in die ketel stopt?

— Soms, als ik een bijzondere hekel aan hen heb! antwoordde Lavalière achteeloos.

— En, bent u nooit bang voor ontdekking?

Lavalière schudde glimlachend het hoofd en antwoordde:

— Ik kan op mijn mensen rekenen. Trouwens, slechts ik en een van hen zijn de personen, die de toegangsweg naar de tunnel kennen. En, de bezoekers van de ketel krijgen natuurlijk geen gelegenheid meer rapport uit te brengen over hun bevindingen!

— En, mag ik vragen, of mijn vriend en ik behoren tot degenen, die u alleen maar onaangenaam zijn, of aan wie gij een hekel hebt?

Lavalière kwam nog dichter voor Raffles staan; er was plotseling een uitdrukking van hels leedvermaak en van krankzinnige haat verschenen op dat blozende, ronde gelaat, toen hij hem toesiste:

— Voor jou is de dood, die ik je heb toebedacht, eigenlijk nog te zacht! Kijk

mij eens goed aan en zeg mij of je me niet herkent! Ik ben Mazoni, ik ben Italiaan. Vier jaren geleden heb je mij een vrouw ontroofd, die ik reeds als de mijne beschouwde. Je moet het je herinneren, zij was de dochter van een rijke Venetiaan, en ik had alles reeds gereed gemaakt om het lieve duifje te ontvoeren. Bij diezelfde gelegenheid heb je mij een bedrag van een half miljoen lire ontstolen en je hebt mijn beste vriend dodelijk verwond! Herken je mij nu?

— Ik geloof het wel! Je miserabel, Italiaans accent bracht wel snaren aan het trillen in mijn herinnering, maar je droeg toen, geloof ik, een baard! Zo, zo, Mazoni! Ja, ik meen mij het geval te herinneren. Je was toen maar een heel ordinaire straatrover.

— Ik was de koning van Sardinië, en jij hebt mij uit mijn rijk verdreven, hond! gilde de Italiaan met vlammeende ogen. En je zult in die ketel een langzame marteldood sterven! Wat je vriend betreft, hij zal je lot delen! En als je soms mocht hopen op bevrijding, laat die dan varen! Wij hebben je door onze spiegel en telescopen, al van verre zien aankomen en je derde helper, van wie je misschien hulp verwacht, die hebben wij zoeven met een loos praatje binnenshuis gelokt.

HOOFDSTUK VI.

HENDERSON

Toen Raffles en Brand een poosje weg waren, wierp James Henderson nu en dan een blik op zijn horloge en zijn onrust groeide naarmate de minuten verstreken.

En toch kon de reus zich met geen

mogelijkheid voorstellen, welke gevaren er eigenlijk konden dreigen in dat huis daarginds, dat er zo onschuldig uitzag en terwijl de zon zich reeds boven de kim vertoonde.

Er konden omstreeks tien minuten verstreken zijn, toen Henderson uit de voordeur van het pakhuis een jong meisje zag komen, dat een ogenblik links en rechts keek en toen haastig de straat overstak. Henderson zag tot zijn verwondering, dat het op hem bedoeld was, want het aardige kind liep regelrecht op zijn wagen toe, glimlachte, zodat al haar mooie, witte tanden zichtbaar werden, en begon in rad Frans te praten, totdat Henderson zijn grote hand ophief en met een verlegen lachje zei:

— Stop, mademoiselle. Ik versta geen letter van je gebrabbel. Wat wilt u eigenlijk?

Het lieve kind liet een helder lachje horen, toen zij begreep, dat de chauffeur geen woord Frans verstond, en zeker geen Parijs. Zij wees op het huis, vouwde met een smekend gebaar de handen, vatte Henderson bij een arm en trachtte hem met zich mee te trekken.

— Wacht eens wat, juffie, zo verweerde de reus zich. Moet ik mijn wagen dan maar zo in de steek laten? Wat moet je eigenlijk van mij hebben?

En in slecht Engels antwoordde het meisje:

— Je moet raet mij meegaan, je meester heeft om je gezonden!

Het valt moeilijk te zeggen, wat er op dat ogenblik eigenlijk in Henderson omging. De waarheid gebiedt te verklaren, dat hij, als alle buitengewoon sterke mensen, niet uitblonk door een al te scherp verstand. Dom was hij lang niet, maar, zelf een besluit te nemen, achterdochtig te zijn, dat lag niet in zijn aard, dat strookte in het geheel niet met zijn inborst!

Hij had alleen maar gehoord, dat hij werd geroepen en hij bedacht zich dan ook geen seconde, maar volgde het meisje, dat er zo aardig en zo onschuldig uitzag, hij volgde haar ook door de deur binnenshuis, en toen die deur dicht was, voelde hij iets hardts ter hoogte van zijn vijfde rib en keek hij in een schemerige gang in het strakke gelaat

van het lieve, onschuldige meisje, dat hem met een geheel veranderde stem toebeet:

— Geen geluid, of ik schiet.

Een ogenblik dacht Henderson er aan, zijn verschrikkelijke vuist te gebruiken, maar er waren enige redenen, die hem daarvan terughielden.

Ten eerste betrof het hier een vrouw, ten tweede was een revolverkogel nog altijd sneller dan de snelste vuist en hij zag aan het gezicht van de vrouw, dat het ernst was, en ten derde zag hij in de schemering nog een aantal andere gedaanten, die waarschijnlijk het werk zouden voltooien, dat dit lieve kind onafgewerkt had moeten laten, doordat hij haar met een enkele slag de hersens insloeg!

— Mijn eigen vervloekte schuld! Zal ik dan nooit wijzer worden? En te bedenken, dat misschien juist op dit ogenblik Mylord zo veel behoefte heeft aan mijn hulp.

Hij knarsetandde van woede en zelfverwijt, maar reeds zag hij zich omringd door een viertal mannen, terwijl evenveel revolverlopen op zijn borst en zijn rug waren gericht. Hij voelde heel goad dat het tot niets diende, op dit ogenblik tegenstand te bieden. Men had hem bevolen de handen op te steken en hij wist, dat de geringste beweging de revolver zou doen afgaan en dan kon hij de arme Mylord eerst recht niet gaan helpen!

Want dat zijn meester op dezelfde wijze overvallen was, het kon voor de reus niet twijfelachtig zijn!

En wie kon zeggen in welk vreselijk gevaar hij zich thans bevond.

— Loop vooruit en denk er om, als je je pink maar beweegt ben je er geweest! zei een stem, die voortreffelijk Engels sprak en zelfs het Londense cockney.

— Zelfs dat nog! bromde Henderson verontwaardigd. Dat is me nog wel een Engelsman! Van je landgenoten moet je het maar hebben!

Maar intussen liep hij voort; men dwong hem een stenen trap af te dalen en toen kwam hij in een kelderachtig vertrek, zonder vensters of andere opening, en dat door 'n elektrische lamp verlicht werd, die midden van de zoldering afhing.

Hier moest hij tot zijn vernedering en verwondering ervaren, hoe het mooie meisje met een rustig gebaar een uitstekend gemaakte pruik afnam, een paar haakjes losknoopte en een japon van zich af liet glijden; daar stond nu een jongeman, bijna een knaap nog, met een mooi, glad gezicht en grote, reebruine ogen.

— Dat doet de deur dicht! zuchtte de reus. Als ik dat maar bijtijds geweten had.

Terwijl hij zo in zichzelf stond te mopperen, nog altijd met de druk van een viertal revolvers in zijn ribben, opende de jongen, die zo verbluffend de rol van een mooi meisje had gespeeld, met een sleutel een tweede deur, die toegang bleek te geven tot een klein, vunzig hok, waar het nog donkerder was, want hier brandde in het geheel geen licht.

In dit hok was evenmin een venster te zien, maar in de tussendeur bevond zich een opening ter grootte van een briefkaart, waarschijnlijk bestemd voor de bewaker, die daardoor de gevangene kon gadesiaan.

— Vooruit, naar binnen met hem! beval de knaap op norske toon.

Henderson dacht zelfs geen oogenblik aan verzet, want het moest een levende Henderson zijn, die Mylord en mijnheer Brand zou kunnen redden, indien dit tenminste nog mogelijk was.

Rustig en schijnbaar onderworpen, zleh zo klein mogelijk makend, strompelde hij dus het vunze hok binnen en al spoedig begreep hij, waaraan deze vuile lucht toe te schrijven was.

Zijn voet stootte tegen iets hard en toen hij omhoog keek, zag hij een vrij groot rooster in de vloer van dikke, roes-

tige staven en vrij diep daaronder een duistere glanzing; dat moest water zijn van een riool.

— Draai je om! beval dezelfde knaap van zoeven; en een kort oogenblik vreesde Henderson, dat hij nu van achteren zou worden neergeschoten en dat men hem dan door dat rooster zou laten zakken in het kwalijk riekende, donkere water daarbeneden!

Men bond hem echter alleen maar de armen en polsen op de rug vast met touwen, zoals hij tot zijn inwendige en stille voldoening bemerkte.

Hij poogde echter zijn ongelukkigste gezicht te zetten en slaagde daar tamelijk wel in.

In het hok stond niets anders dan een stoel, een ouderwets ding met een hofitten zitting en wijd uitstaande poten; verder stond er een kruik, half vol water en in een hoek lag wat stro.

— Een varken zou beter gehuisvest worden, knorde Henderson.

— Het is voor jou voldoende! zei de knaap op koele toon. Verwondert het je niet, dat wij je niet onmiddellijk hebben neergelegd?

— Ja, dat verwondert me sterk! antwoordde de reus onmiddellijk.

— Dat komt omdat we eerst instructies moeten afwachten. Je bent maar een knecht van Raffles!

— En waar is mijn ontbijt? vroeg Henderson grimmig.

— Je zult het er voorlopig zonder moeten stellen! antwoordde de jongen, schouderophalend. Er is maar één kans op de duizend, dat je hier levend vandaan komt. De chef zal nu wel eens en voor goed afrekenen met dat vervloekte drietal, dat ons overal voor de voeten loopt. Vooruit jongens!

De andere mannen verwijderden zich van de deur, die werd dichtgeworpen. Henderson hoorde sleutels in het slot rondknarsen.

Er viel een vierkante lichtplek op de tegenoverliggende muur, afkomstig van

het kleine luikje in de deur van zijn cachot.

Hij hoorde schreden, de tweede deur viel dicht en toen hoorde hij de stappen van een enkele man, die hij nog niet kon zien, doch die langs een der zijmuren heen en weer scheen te lopen.

Toen begonnen zijn gedachten snel en vaardig te werken.

Hij sloeg acht op alles wat hem omgaf en op wat er geschiedde.

Het eerste dat hij waarnam was, dat zijn bewaker de richting van zijn loop veranderde en nu met geregelde tussenpozen langs de tussenmuur ging, hetgeen natuurlijk tengevolge had, dat hij even zoveel malen het luikje moest passeren.

Meestal stond de man dan even stil, om door het luikje naar binnen te kijken.

Henderson bemerkte aanstonds, dat dit voor de man niet gemakkelijk moest zijn, want zijn hoofd sloot de opening bijna geheel af, zodat er maar heel weinig licht door het luikje naar binnen kon dringen.

De bewaker zelf had dit ook na een paar malen ingezien en ging zich aanwennen, schuin naar binnen te kijken, maar na een minuut of tien, liet hij ook dit na, in de vaste overtuiging, dat hij overtollig werk deed, omdat het voor de man daar binnen volslagen onmogelijk moest zijn, uit dat hok te ontsnappen, zonder dat hij zelf de eerste poging daartoe in de kiem zou kunnen verijdelen.

Henderson luisterde scherp toe en hij hoorde duidelijk hoe de man een sigarettenkoker opende en weer dichtklapte, 'n lucifer afstreek en een kort gegrom liet horen.

Toen dacht hij aan zichzelf en aan de touwen, die hem bonden.

Hij wong zijn armen eens en zijn polsen, maar hij bemerkte al heel gauw, dat dit hem weinig zou baten, hoe sterk hij ook was, want de touwen waren bij-

na een duim dik en door een kundige hand geknoopt.

Toen bedacht hij, wat Mylord in zulke omstandigheden deed en hij zocht naar een voorwerp, om die touwen stuk te schuren.

En dat voorwerp was als het ware aangewezen, de roestige, vierkante spijlen, die daar omstreeks het midden van de vloer waren bevestigd.

Heel bedaard en stil ging hij op zijn rug liggen en met een voldoening, die hem bijna had doen schreeuwen van blijdschap, bemerkte hij dat het roestige ijzer als een vijl werkte en zeer snel door het strak gespannen touw heen-sneed! Binnen vijf minuten was hij reeds zo ver, dat hij zijn polsen kon loswringen, zodat het touw brak.

Telkens had hij even opgehouden om te luisteren, maar hij had niets anders gehoord dan een geeuw van de bewaker, het begin van een varieté-liedje, dat de man neuriede, of een ongeduldige uitroep.

Maar nauwelijks was hij vrij, of hij hoorde de voetstappen weer en hij had maar juist de tijd overeind te komen, het touw van de grond te rapen en zijn handen weer achter zijn rug te kruisen, waarna hij tegen de muur ging leunen, met gebogen hoofd, een toonbeeld van wanhoop.

De bewaker kwam langs, keek naar binnen, maar zag niets verdachts. Hij riep zijn gevangene een scheldwoord toe, ging verder, hij keerde terug, voor de laatste maal!

Want Henderson had dit verwacht en was zacht tot dicht bij het luikje gestapt. Zijn rechterhand was klaar om toe te grijpen. En bliksemsnel schoot die hand uit, toen het hoofd weer voor het luikje kwam en zat in een onderdeel van een seconde als een schroef gekneld om de hals van de man daar voor de deur, met zulk een vreselijke kracht, dat de bewaker aanstonds blauw in het ge-laet werd.

Hij poogde te schreeuwen, maar dit was hem geheel onmogelijk.

Hij kon zijn revolver nog te voorschijn halen, maar hij kon het wapen niet gebruiken, al spande hij zich nog zo in, want de verschrikkelijke vuist, die daar zo plotseling door het luikje was komen vliegen, trok hem met zoveel kracht tegen de deur aan, dat hij zijn rechterarm onmogelijk tussen lichaam en deur kon wringen.

Toen schoot hij in zijn wanhoop tot tweemaal toe zijn wapen af, maar zijn makkers waren zeker te ver, en de klank van de schoten smoorde tussen deze muren en die stalen deur.

De man trachtte zijn knieën op te trekken, om zich op die wijze af te zetten van de deur, maar hij had er reeds de kracht niet meer toe, zijn ogen puilden hem uit het hoofd en Henderson hoorde hoe de revolver uit zijn krachteloze vuist viel.

Maar onverbiddelijk bleef hij de strot van de kerel dichtknijpen, totdat het gespartel minder werd, en het lichaam eindelijk slap en zwaar langs de deur op de vloer viel, waarna alles stil bleef.

— Dood of zo goed als? mompelde Henderson voor zich heen. Nu, het doet er ook niet toe van het ogenblik af, dat hij mij niet meer kan lastig vallen.

Henderson stak zijn armen tot aan de schouder door de opening, en poogde de sleutel te bereiken; het was hem echter onmogelijk. Er was een verschil van een paar centimeter.

Hij zocht naar iets en plotseling bukte hij zich, sloeg zijn sterke handen aan

een der tralies van het rooster en rukte tot zijn spieren er pijn van deden. Eensklaps trok hij een tralie los uit haar bedding van beton, gaf nog een ruk en hield het stuk ijzer in de hand!

Weer ging zijn arm door het luikje en zijn vreugde was groot, toen de tralie juist dun genoeg bleek, om ze door het oog van de zware sleutel te kunnen steken. Toen dreigde weer een mislukking, want hij kon de tralie niet ver genoeg naar beneden buigen, om de sleutel een halve slag te doen ronddraaien! Daartoe was zijn arm weer niet lang genoeg. Het zweet stond hem op het voorhoofd en een kort ogenblik liet hij het stuk ijzer los, maar toen hoorde hij tot zijn onuitsprekelijke blijdschap, hoe de ijzeren tralie door haar eigen gewicht de sleutel geheel deed omdraaien, want met een doffe slag viel het stuk ijzer op de grond. Hij duwde tegen de deur en zij ging open, al was het dan moeillijk, maar dat kwam, omdat het lichaam van de bewaker er nog voor lag!

Henderson keek even naar het blauwe gezicht met de uitpuilende ogen, raapte de revolver op, die nog vier kogels bleek te bevatten, krabde zich eens achter het oor en zei:

— Ja, hij ziet er lelijk uit, maar hij kan mij tenminste niet meer lastig vallen!

Hij had de deur naar de keldertrap geopend, die slechts met de kruk gesloten was, liet het wapen in zijn zak glijden en bromde:

— En de anderen gaan er ook aan, als zij mij willen beletten Mylord te redden!

HOOFDSTUK VII

HET EINDE VAN MAZONI

Een kleine groep mannen liep door een zwak verlichte gang met wanden van beton.

Mazoni liep vooruit, de rug een weinig

gekromd en een weinig achter hem ging Rovello.

Vlak daarachter volgden Raffles en Brand, nog altijd stevig geboeid en de

stoet werd besloten door een viertal mannen, allen gewapend.

De gang was kaarsrecht en blijkbaar pas kort geleden aangelegd. Op regelmatige afstanden waren kleine gloeilampjes aangebracht.

Men was in deze tunnel gekomen door een ijzeren deur en men had daar twee mannen ter bewaking achtergelaten; het waren twee van de kerels, die Henderson hadden moeten opsluiten.

De tunnel was ongeveer 20 meter lang en eindigde in een soort van kelderruimte, waar Raffles en Brand niets anders zagen dan een paar handwielen en twee of drie hefbomen.

Een andere uitgang of ingang dan deze tunnel scheen er niet te zijn.

De zoldering was hier vlak en vertoende in het midden een rond gat, een soort koker, waaruit een stalen laddertje neerhing, dat omlaag kon worden getrokken tot het op de grond steunde.

— Hier zijn wij er, Raffles! begon Mazoni, met zijn zoetsappige glimlach. En hiermede is het einde van je rondwandeling op aarde bereikt! Nog een kleine, technische uitweiding, die je belang zal inboezemen, daarvan ben ik zeker. De zoldering van dit vertrek is een meter dik en van vuurvaste steen. De hitte zal hier dus wel groot worden, maar toch dragelijk. Deze zwartgeverfde hefboom schakelt de stroom in, die mijn aardig electrisch oventje aan het werk zet, want ik meen je reeds te hebben gezegd, dat ik mijn buitensporige hitte verkrijg langs electrische weg! De hefboom met het rode handvat echter, sluit de toegang tot het mangat weer af. Ik haal hem nu over naar de andere kant; je ziet dat de koker zich opent en dat de ladder naar beneden komt.

Inderdaad, met een zacht gerucht opende zich langzaam een rond deksel aan de onderkant van de koker, even lang als de zoldering dik was, de stalen ladder gleed omlaag en stuitte met een harde tik op de betonnen vloer.

— En nu zal ik je alleen nog maar

behoeven te vragen, of je nog een laatste wens hebt, begon Mazoni weer.

— Ja, Mazoni! antwoordde Raffles ernstig. Je hebt door list een man in je handen weten te krijgen, die je geen haar op het hoofd gekrenkt heeft, die niet eens weet van je bestaan, en wiens enige misdaad is, dat hij mij trouw heeft gediend! Ik verzoek je, die man onmiddellijk weer in vrijheid te stellen!

Mazoni haalde slechts zijn schouders op en zei:

— Vraag om iets anders! Hoe kan ik die man de vrijheid hergeven, nu hij weet van mijn geheim?

— Ik heb niets anders te vragen! hernam Raffles zacht, met gebogen hoofd. En niemand hoorde het, zelfs Brand niet, hoe hij in zichzelf prevelde:

— Vergiffenis, Henderson, vergeef het mij, brave kerel!

— Alles gereed? vroeg Rovello koeltjes. Laten we dan niet te veel tijd verliezen, Mazoni, bedenk dat de dag reeds lang is aangebroken, en dat wij de juwelen en het geld hier niet in je pakhuis kunnen laten.

— Ik heb het naar mijn woning op de tweede verdieping laten brengen, antwoordde Mazoni kortaf. Daar is het voorlopig volmaakt veilig.

— Maar ik moet Hortense de Sainlis toch zelf haar juwelen teruggeven, drong Rovello aan.

— Er is geen haast bij! hernam Mazoni korzellig. Vaarwel dus, Raffles! Ontboeit hen; zij zullen althans de eer hebben met eigen kracht de dood te mogen ingaan en de ladder te bestijgen.

Terwijl drie mannen met geladen revolver toezagen, knoopte een vierde de touwen los, waarmede Raffles en Brand geboeid waren.

Op het ogenblik, dat Raffles de voet op de laagste sport zou zetten, klonk er aan het begin van de gang plotseling enig gerucht, een schrill fluitje klonk en een zware stem brulde:

— Opgepast! Politie!

— Vervloekt! schreeuwde Mazoni,

half dol van woede en schrik. Wie heeft ze gewaarschuwd?

— Dat deed Hortense! klonk rustig de heldere stem van Raffles.

— Hoe weet jij dat, hond? vroeg Mazoni, bevend van drift en zo bleek als een lijk.

— Omdat ik zelf haar gehypnotiseerd en haar dat bevel gegeven heb!

Knarsetandend van woede, tastte Mazoni naar zijn revolver, maar reeds klonken er snelle schreden aan het begin van de tunnel.

Hij duwde Raffles van de ladder weg en riep schor:

— Kom mee, Rovello! Dit is onze enige uitweg! Let goed op, jongens! Als we in de ketel zijn, sluit dan de toegang en houdt je bek tegenover de politie. En jullie zorgen, dat deze kerels ook niets kunnen zeggen; je begrijpt me.

Rovello maakte nog een beweging Mazoni te weerhouden, maar die had hem reeds het laddertje opgeduwd en beet hem toe:

— Wil je worden meegenomen? Over tien minuten zal een van hen ons komen vrijlaten.

— Maar zij zullen allen worden meegenomen, hoe kan een van hen ons dan bevrijden? schreeuwde Rovello, zich nog altijd verzettend.

— Chaudois kan het doen! zei Mazoni snel. Hij is de enige, die door de opening kan! Hier, Chaudois.

Een kleine man van een onwaarschijnlijke magerheid trad uit de rijen der bandieten tevoorschijn, terwijl daar aan het begin van de gang nog altijd het gedempte lawaai duurde van een worsteling. Chaudois had kunnen optreden als wondermens in een kermistentje, want hij geleek op een geraamte, maar dan het geraamte van een knaap, met geen twaalf ons vlees op zijn lichaam.

— Jij gaat door de opening, je wacht een kwartier, tot je niets meer hoort, of zeg liever een half uur en dan...

— Geen half uur! schreeuwde Rovello, wit van angst. Dat houd ik daarbinnen

niet uit. Een kwartier is ruim voldoende, dan zal de weg wel veilig zijn.

— Een kwartier dan! grinnikte Mazoni, vol minachting. Maak dat je wegkomt!

De magere man liep op een hoek van het betonnen vertrek toe, waar zich een soort van gleuf bevond, ternauwernood een hand breed, en die van de vloer tot aan de zoldering reikte.

Niemand zou ook maar een seconde op het denkbeeld zijn gekomen, dat een mens zich door die opening had kunnen wringen, en toch glipte Chaudois er zonder de minste moeite doorheen, met zijn schouders vooruit!

Het volgende ogenblik was hij onzichtbaar geworden.

— Nu ben je toch zeker gerust? Vooruit nu! beval Mazoni, Rovello een sport hoger duwend. Er is niet het minste gevaar.

— Maar begrijp je dan niet, Raffles en die ander, zij zullen ons verraden, zodra de politie tot hier is doorgedrongen!

Plotseling hield Mazoni op met duwen en gromde, omziende naar Raffles:

— Dat is althans een geldige reden! Dat is waar, daaraan heb ik niet gedacht. Nu, er is een heel eenvoudige oplossing, die nog het voordeel heeft, dat wij toch onze plannetjes ten uitvoer kunnen brengen, als de rust hier is teruggekeerd. Vooruit, jullie! ga ons voor in de ketel! En bedenk wel, dat wij gewapend zijn, jullie niet.

Er lag een verraderlijk, vals licht in zijn ogen en Raffles zowel als Brand begrepen maar al te goed, dat hun vonnis daar in die vreselijke ketel onmiddellijk voltrokken zou worden door een revolverkogel, zodra de deur van de ingang weer gesloten was. Niemand zou de schoten kunnen horen, door die metterdikke cylinder heen.

Een ondeelbaar ogenblik keek hij naar zijn ontboeide handen en liet een zacht waarschuwend woord horen tot Brand, die vlak naast hem was blijven staan

en luisterde naar de vage geruchten, die uit het begin van de gang nog altijd hoorbaar bleven.

En toen ineens, werd het stil.

Nog scherper luisterde Raffles en hij glimlachte; daar in de verte had hij het geluid opgevangen van een eigenaardig fluitsein, zacht, maar toch duidelijk waarneembaar, en slechts begrijpelijk voor hem en voor Brand.

Raffles antwoordde met hetzelfde sein en tegelijkertijd sprongen zij toe op de dichtstbijzijnde mannen, alsof het zo afgesproken was. Raffles slaagde er bij zijn eerste poging al in de bandiet, die hij bij de keel had gegrepen, zijn revolver afhandig te maken.

De kerel als een schild vóór zich houdend, vuurde hij onder diens rechter arm door een kogel af op een van de vier andere bandieten, die zijn wapen op zijn hoofd had gericht.

Midden in het voorhoofd getroffen, viel de man plat voorover, maar op hetzelfde ogenblik voelde Raffles 'n schok; de getroffene had op het laatste ogenblik nog de trekker van zijn revolver overgehaald en zijn eigen makker in de volle borst getroffen.

Zwaar en slap viel het lichaam uit Raffles armen op de grond.

Door de tunnel naderden plotseling snelle en zware voetstappen en onder het gewelf van de tunnel klonk opnieuw:

— Politie! Politie!

Bijna dol van woede, nu twee van zijn mannen hem ontvallen waren en er nog maar twee over waren, die daar radeeloos stonden toe te zien en niet wisten wat zij doen moesten, vuurde Mazoni op goed geluk en trof Brand in de zijde, die een zwakke kreet slaakte, de hand op de wonde drukte en naar de muur wankelde.

Maar op datzelfde ogenblik, toen Raffles van woede en smart brulde, menende dat Brand zwaar gewond was, kwam er een man binnenstormen, die echter volstrekt niet als een politieagent gekleed was, maar eenvoudig als chauffeur.

Hij had een korte knuppel bij zich en daarmee sloeg hij naar een van de bandieten, die echter de slag ontweek met de behendigheid van een aap en zijn aanvaller met een revolverschot aan de arm verwondde.

Raffles had ook geschoten, maar te vlug, want hij slaagde er slechts in, het wapen in de hand van Mazoni te verbrijzelen, die niets beters wist te doen dan in zijn vertwijfeling het stalen laddertje op te snellen en in de ketel te verdwijnen.

Een van de bandieten had juist de tijd, de rode hefboom over te halen en de toegang af te sluiten.

Het volgende ogenblik beukte de zware vuist van Henderson hem neer.

— Zorg u maar voor mijnheer Brand, Mylord, schreeuwde de reus. Hij bloedt erg uit de zijde en hij ziet zo wit als een laken! Ik zal de aftocht wel dekken.

Raffles begreep maar al te goed, dat Brand onmiddellijk hulp behoefde. Het bloedverlies moest gestelpt worden.

Hij nam zijn vriend in zijn armen, alsof deze een kind was en droeg hem zo vlug hij kon, weg door de tunnel, vond bij de deur de bewaker, die er slecht aan toe was en moest over de lichamen van drie stijf ingepakte agenten van politie stappen, die hen met rollende ogen, volmaakt machteloos, nastaarden.

Even later had hij het noodlottig gebouw verlaten en legde Brand neer in de vrije buitenlucht, op een stil plekje van de binnenplaats, waar hij al zijn zorgen aan hem begon te wijden, het aan Henderson overlatend, voor de rest te zorgen!

De reus had nog maar twee vijanden tegenover zich en dat kon voor hem niets te beduiden hebben, ook al was hij zelf reeds door een schampschot gewond en overal gehavend.

Zwijgend en verbitterd wierpen Ravello en de bandiet, die zich nog kon bewegen, zich op hem, zonder wapens, behalve hun lange messen. Hun revolvers

waren leeggeschoten of onbruikbaar. Een verwoede worsteling ontstond.

Rovello was de eerste, die met een vreselijke vuistslag boven op het hoofd, buiten gevecht werd gesteld.

Verbitterd bleef de overgebleven bandiet doorvechten, in het wilde stekend met zijn mes; worstelend vielen beide mannen met hun volle gewicht tegen de muur en boven op de rode hefboom, die omsloeg en door beider gewicht vlak bij de as afbrak.

De bandiet slaakte een woest gebrul en poogde zich met een uiterste krachtinspanning vrij te maken, maar Henderson smakte hem opnieuw tegen de betonnen vloer, waar de man bewegingloos bleef liggen.

Op datzelfde ogenblik zag Henderson, als het ware uit de muur, een zonderlinge, afzichtelijk magere gedaante verschijnen, die met krankzinnige ogen naar de afgebroken hefboom staarde en wel zesmalen achtereen wezenloos mompelde, met een sidderende vinger naar het vernielde werktuig wijzend:

— De hefboom! De hefboom!

— Wat is er met die hefboom? vroeg Henderson met een wilde lach. Kom hier, scharminkel, en blijf met je handen uit je zakken!

De magere man was zo onvoorzichtig het bevel te minachten; hij wilde toch vuren op het geweldige lichaam van die bebloede man met zijn verwarde haren, maar de afgebroken steel van de hefboom trof hem midden op het hoofd en zijn rol was uitgespeeld.

Henderson keek eens grimmig om zich heen, tilde Rovello van de grond, laadde de bewusteloze man op zijn schouders en gromde:

— Dit is de voornaamste! Die voelt zwaar aan ook, die heeft zijn zakken natuurlijk vol zitten, dat zal Mylord plezier doen. Ik maak dat ik weg kom; het is vreemd, maar het komt mij voor, dat ik het er ditmaal warm van heb gekregen. Het is hier om te stikken.

En toen snelde hij de tunnel in met zijn levende vracht over zijn schouders.

... ..

Een van de politieagenten wist zich naderhand vrij te maken, de anderen te ontboeien en toen ging alles zeer snel achter elkaar.

De betonnen kelder werd betreden en men vond er drie zwaar gewonde bandieten. De hitte was er bijna onuitstaanbaar.

Men vond ook de magere man, men wist hem tot bewustzijn te brengen en hij onthulde in zijn dodelijke angst het vreselijke geheim van de ketel.

Men spande zich tot het uiterste in, in een helse temperatuur, de afgeknapte hefboom terug te zetten, maar slaagde hier pas in na verloop van een half uur.

Zes uren moest men wachten vóór de ketel voldoende was afgekoeld om hem te kunnen openen: men vond er slechts as in, wat beenderen en wat ineengevloeid metaal van sleutels, het goud van een horloge en het lemmet van een stalen mes.

Dit was het einde van de gevreesde bendeleider Mazoni.

En wat zijn beschermeling Rovello betreft, men vond hem zwaar gekneveld in het pakhuis. Een maand later werd hij tot zestien jaren gevangenschap veroordeeld.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Speelzucht en Misdaad

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.
75. — Een Moderne Robinson.
76. — De Moord in Fenchurch Street.
77. — Het Vioolwonder.
78. — De Raadselachtige Moord.
79. — Een Avontuur in China.
80. — De Verborgene Schat.
81. — De Chinese Schatkamer.
82. — De Bende van de Gouden Ster.
83. — Sensatie in de Opera.
84. — De Folterkelder.
85. — De Bedrieger bedrogen.
86. — De Geheimen van Parijs.

